

βαγγέλης χατζηγιαννίδης

A E ρ A Σ

κωμωδία για δύο πρόσωπα σε δύο μικρές πράξεις

~

δήγμα / θέατρο
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ

$$A \ E \ \rho \ A \ \Sigma$$

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΙΔΗΣ: *ΑΕΡΑΣ*

κωμωδία για δύο πρόσωπα σε δυο μικρές πράξεις

εκδόσεις δήγμα

Μαντινείας 48, Τ.Κ. 54644, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ,

τηλ. 6937 160705 και 6937 108881

Ιστοσελίδα: <http://www.ekdoseis-digma.gr/>

E-mail: thanasis@triaridis.gr και cospoz@hotmail.com

&

εκδόσεις Ευρασία

Ομήρου 47, Τ.Κ. 10672, ΑΘΗΝΑ

Τηλ. 210 3614968 fax. 210 3613581,

E-mail: info@eurasiabooks.gr

δήγμα/θέατρο 3

ΑΕΡΑΣ

1η έντυπη έκδοση, Φθινόπωρο 2011

88 σελίδες (14 «επί» 20,5)

ISBN: 978-960- 8187-69-6

© γενικό: 2011, ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

© για την έντυπη ελληνική έκδοση: 2011, ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ

και ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

Σειρά δήγμα/θέατρο

Συντονισμός σειράς: ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΡΙΑΡΙΔΗΣ

Σύμβουλος έκδοσης: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ

Η παραγωγή της σειράς δήγμα/θέατρο γίνεται από τις ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ

(<http://www.eurasiabooks.gr/>)

Σχεδιασμός εξωφύλλου και μορφοποίηση έκδοσης: ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΡΙΑΡΙΔΗΣ

Διορθώσεις: ΓΙΑΝΝΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ

Σελιδοποίηση: ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΣΤΡΙΝΑΚΗ (6932112559)

Παραγωγή – διακίνηση:

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ (<http://www.eurasiabooks.gr/>)

Ομήρου 47, Τ.Κ. 10672, ΑΘΗΝΑ

Τηλ. 210 3614968 Φαξ. 210 3613581,

E-mail: info@eurasiabooks.gr

Τυπώθηκε στην Αθήνα το φθινόπωρο του 2011 για λογαριασμό των εκδόσεων ΕΥΡΑΣΙΑ.

βαγγέλης χατζηγιαννίδης

A E ρ A Σ

κωμωδία για δύο πρόσωπα σε δύο μικρές πράξεις

δήγμα / θέατρο
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Έντα, Νόρα

~

ΧΡΟΝΟΣ:

Ακαθόριστος

~

ΤΟΠΟΣ:

Χώρος υποδοχής σε παλιό σπίτι
κοντά στη θάλασσα.

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

(Σε κάποιο από τα παράθυρα του παλιού σπιτιού μια ή δυο γάτες έχουν βρει καταφύγιο στο εξωτερικό περβάζι και, καθόλη τη διάρκεια, παρακολουθούν όσα συμβαίνουν μέσα συμμετέχοντας, ίσως, καμιά φορά, με το δικό τους τρόπο. Χτύπημα κουδουνιού. Εμφανίζεται η ENTA. Μοιάζει να βρίσκεται σε κάποιο είδος σύγχυσης.)

ENTA: Κλειδί;

(Βρίσκει το μεγάλο σιδερένιο κλειδί.)

ENTA: Κλειδί.

(Ανοίγει την πόρτα. Μπαίνει η NOPA.)

NOPA: Αδερφή μου.

(Μεγάλα, εμφατικά, απανωτά φιλιά.)

ENTA: Πόσο χαίρομαι που ήρθες! Αχ, πόσο χαίρομαι! Όλα καλά;

(Η NOPA κουνάει αρνητικά το κεφάλι της. Μικρή παύση.)

ENTA: Τσάι;

NOPA: (Με χαρά.) Ναι!

ENTA: Τσάι. Έχω έτοιμο. (Πηγαίνει, φέρνει τα χρειαζούμενα, σερβίρει.)

NOPA: Αχ, ωραίο.

ENTA: Το ταξίδι;

NOPA: Καλό.

ENTA: Ναι;

NOPA: Ναι, πολύ καλό.

ENTA: Νέα;

NOPA: Ναι.

ENTA: Καλά;

NOPA: Άσχημα.

ENTA: Αχ.

NOPA: Πέθανε η μητέρα.

ENTA: Τι;

NOPA: Ναι.

ENTA: Πέθανε η μητέρα;

NOPA: Ναι, σου λέω.

ENTA: Γιατί δε με ειδοποιήσατε;

NOPA: Μα τι λες;

ENTA: Θα ερχόμουν.

NOPA: Έλα, σταμάτα.

ENTA: Είναι καιρός;

NOPA: Την κηδέψαμε.

ENTA: Τι κρίμα. Αχ, Θε μου.

NOPA: Πέθανε γαλήνια.

ENTA: Η κηδεία;

NOPA: Έβρεχε. Λάσπες...

ENTA: Θα ήθελα να ερχόμουν.

NOPA: Ε, καλᾶ...

ENTA: Τι, δεν με πιστεύεις;

NOPA: Δεν υπέφερε καθόλου.

ENTA: Ας με ειδοποιούσατε. Κι εγώ θα έβλεπα.

NOPA: Θέλεις να τσακωθούμε τώρα;

ENTA: Όχι.

(Φιλιούνται πάλι εμφατικά.)

ENTA: Ήταν όμορφα στην κηδεία;

NOPA: Είχε πολύ κόσμος, μόλο που έβρεχε. Κι όλοι κλαίγανε.

ENTA: Έχω να σου πω κι εγώ νέα.

NOPA: Δυσάρεστα;

ENTA: Ναι.

NOPA: Όχι, όχι. Δε θέλω ν' ακούσω.

ENTA: Όπως νομίζεις.

NOPA: Όχι, άλλα δυσάρεστα.

ENTA: Να βάλω μουσική;

NOPA: Ναι, κάτι χαρούμενο.

(Η ENTA βάζει ένα δίσκο. Μουσική πένθιμη. Η NOPA ακούει ανέκφραστη. Έχει μάλλον δυσανεσκηθεί.)

ENTA: Δε σε ρώτησα αν θέλεις ζάχαρη στο τσάι σου.

NOPA: Θέλω.

(Η ENTA φέρνει ζάχαρη. Της βάζει μια κουταλιά. Την κοιτάει. Δεύτερη κουταλιά. Την κοιτάει. Βάζει και μια τρίτη. Χωρίς να την κοιτάζει κλείνει τη ζαχαριέρα και κάθεται.)

ENTA: Εγώ το πίνω σκέτο.

NOPA: Σου αρέσει το τσάι;

ENTA: Πολύ.

NOPA: Κι εμένα.

(Πίνουν κι οι δυο.)

NOPA: Τη βγάζεις σε παρακαλώ αυτή τη μουσική;

ENTA: Να βάλω κάτι άλλο;

NOPA: Να μη βάλεις τίποτα.

ENTA: Εντάξει.

(Βγάζει το δίσκο. Παύση.)

NOPA: Αυτό που ήθελες να μου πεις...

ENTA: Ναι;

NOPA: Έχει σχέση με τους πίνακες;

ENTA: Με τους πίνακες;

NOPA: Ναι.

ENTA: Όχι.

NOPA: Καλά. (Παύση.) Με τους πίνακες τι έγινε;

ENTA: Δε θα σου πω.

NOPA: Τι έπαθες τώρα;

ENTA: Δεν είπες ότι δεν θες να ακούς δυσάρεστα;

NOPA: Δηλαδή; Τους πήρε αυτός;

ENTA: Όχι. Δε θα σου πω.

NOPA: Αφού λες ότι τα νέα είναι δυσάρεστα.

ENTA: Μπορεί να μην τους πήρε αυτός, αλλά να μην τους έχω
κι εγώ.

NOPA: Πώς γίνεται αυτό;

ENTA: Δε θα σου πω.

NOPA: Όπως νομίζεις.

ENTA: Ναι, ευχαριστώ.

NOPA: Άρα, έχεις δύο δυσάρεστα να μου πεις. Και αυτό με
τους πίνακες και το άλλο.

ENTA: Ε, και λοιπόν;

NOPA: Τίποτα.

ENTA: Εσύ μου είπες ένα που έκανε για δέκα.

NOPA: Έχεις δίκιο.

ENTA: Το ίδιο είναι ο θάνατος της μαμάς με την υπόθεση των
πινάκων;

NOPA: Δεν καταλαβαίνω, αφού δεν τους έχει πάρει αυτός, τότε...

ENTA: Κι οι πίνακες και το άλλο μαζί δεν κάνουν ούτε το μισό δικό σου.

NOPA: Τότε ποιος...

ENTA: Ούτε το μισό δικό σου δυσάρεστο.

NOPA: Δεν έχεις άδικο, το παραδέχτηκα.

ENTA: Σ' ευχαριστώ πάρα πολύ.

NOPA: Είσαι πολύ μυστήρια, πάντως.

ENTA: Καλό κι αυτό.

NOPA: Ναι. Γιατί είπες ότι θα ερχόσουν; Αφού δε θα το 'κανες ποτέ.

ENTA: Ο κόσμος, δεν είπανε τίποτα;

NOPA: Που δεν ήσουν στην κηδεία της μαμάς;

ENTA: Ναι. Δε σχολιάστηκε;

NOPA: Πώς.

ENTA: Πες μου, λοιπόν.

NOPA: Έκανε σε όλους μεγάλη εντύπωση.

ENTA: Δεν τους είπες πως δεν ειδοποιήθηκα;

NOPA: Καλά, τρελάθηκες;

ENTA: Γιατί; Δεν έπρεπε να τους το πεις;

NOPA: Τι να τους πω, παιδί μου;

ENTA: Πως δεν ειδοποιήθηκα.

NOPA: Μα φυσικά και τους το είπα.

ENTA: Είπα κι εγώ.

NOPA: Τους είπα πως δεν σε ειδοποίησα καν.

ENTA: Ευτυχώς.

NOPA: Όπως και τους λόγους που δεν σε ειδοποίησα.

ENTA: Δεν πιστεύω να...

NOPA: Σε όσους ρώτησαν, φυσικά.

ENTA: Δεν έβγαλες όλα τα...

NOPA: Τι περίμενες, δηλαδή;

ENTA: Ας σταματήσουμε καλύτερα τη συζήτηση.

NOPA: Συμφωνώ.

(Παύση.)

NOPA: Πες μου για τους πίνακες.

ENTA: Ο ένας έδειχνε τρεις γυναικείες φιγούρες να χορεύουν-

NOPA: (Γελώντας.) Σταμάτα.

ENTA: Και ο άλλος τρία βάζα με λουλούδια.

NOPA: Αχ ναι, το είχα ξεχάσει.

ENTA: Το είχες ξεχάσει;

NOPA: Ναι.

ENTA: Είχες ξεχάσει τι θέματα είχαν οι πίνακες;

NOPA: Ναι. Τους είχα ξεχάσει. Αλλά, τώρα τους θυμήθηκα αμέσως. Το ένα βάζο είχε φρέσκα λουλούδια, μαργαρίτες νομίζω, το άλλο μισομαραμένα και το τρίτο κατ'άξερα.

ENTA: Με τι σειρά;

NOPA: Α, πρώτα τα φρέσκα, μετά τα μισομαραμένα και μετά τα κατάρξερα.

ENTA: Λάθος.

NOPA: Πρώτα τα μισομαραμένα;

ENTA: Ε, όχι βέβαια. Κι ένας άσχετος θα έλεγε ότι τα μισομαραμένα θα βρίσκονταν, έτσι κι αλλιώς, στη μέση. Τα κατάρξερα πρώτα.

NOPA: Πιο αισιόδοξο μοιάζει. Με αυτή τη σειρά. Θα μου πεις τι έγινε τελικά;

ENTA: Εε... Όχι.

NOPA: Καλά, δεν πειράζει. Θα μάθω από κείνον, από τον μεγάλο μας.

ENTA: Σου είπα, δεν τους έχει αυτός.

NOPA: Θα τον ρωτήσω για τις εξελίξεις. Θα του πω: τι απέγινε με τους πίνακες;

ENTA: Εντάξει, θα σου πω.

NOPA: Σε ακούω.

ENTA: Θα σου πω σε λίγο. Σ' το υπόσχομαι.

NOPA: Υπήρχε και ο τρίτος πίνακας.

ENTA: Ναι, ο μικρός. Ο μόνος που διεσώθη.

NOPA: Τον έχεις;

ENTA: Τον έχω εγώ, ναι.

NOPA: Μου τον δείχνεις;

ENTA: Πάω στοίχημα πως δε θυμάσαι τι παριστάνει.

NOPA: Μπα;

ENTA: Δεν είν' έτσι;

NOPA: Θυμάμαι.

ENTA: Σε ακούω.

NOPA: Είσαι βέβαιη πως δεν θυμάμαι.

ENTA: Σου είπα, πάω στοίχημα.

NOPA: Τι στοίχημα;

ENTA: Τον ίδιο τον πίνακα. Αν πράγματι θυμάσαι τον παίρνεις εσύ. Αν δεν θυμάσαι...

NOPA: Ναι;

ENTA: Χάνεις την ευκαιρία να τον αποκτήσεις. Δεν είναι και λίγο...

NOPA: Μόλις έχασες λοιπόν.

ENTA: Σε ακούω.

NOPA: Σε τρώει η αγωνία, ε;

ENTA: Καθόλου. Αποκλείεται να θυμάσαι. Η μνήμη σου εσένα είναι τρύπια. Ποτέ σου δεν είχες δώσει σημασία. Καλά που θυμήθηκες ότι υπάρχει καν και τρίτος πίνακας.

NOPA: Πες μου τι έγινε με τους άλλους δύο.

ENTA: Πες μου το θέμα του, αφού θυμάσαι.

NOPA: Έχεις δίκιο. Δε θυμάμαι.

ENTA: Το 'ξερα!

NOPA: Θα τον κρατήσεις εσύ λοιπόν. Για πάντα.

ENTA: Ένα κανάτι και φρούτα.

NOPA: Αχλάδια.

(Σηκώνονται ταυτόχρονα. Φιλιούνται ξανά. Παύση.)

ENTA: Πες μου για την κηδεία.

NOPA: Δεν θα το πιστέψεις, αλλά ήταν πολύ συγκινητικά.

ENTA: Αλήθεια;

NOPA: Όλος εκείνος ο κόσμος... Να κλαίει...

ENTA: Μα ποιοι ήτανε όλοι αυτοί οι άνθρωποι;

NOPA: Συγγενείς μας. Και φίλοι.

ENTA: Ποιοι συγγενείς; Ποιοι φίλοι;

NOPA: Γιατί σου κάνει τόσο εντύπωση;

ENTA: Μες στη βροχή...

NOPA: Και μια χορωδία. Από μικρά κορίτσια. Ψάλλανε πάνω από τον τάφο.

ENTA: Από τι πέθανε η μαμά;

NOPA: Απλώς, πέθανε.

ENTA: Στον ύπνο της;

NOPA: Βρέθηκε νεκρή. Δεν ξέρω αν πριν πεθάνει κοιμόταν.

ENTA: Βρέθηκε πεθαμένη το πρωί.

NOPA: Ναι.

ENTA: Άρα, μπορείς να πεις πως πέθανε στον ύπνο της.

NOPA: Μπορεί να είχε ξυπνήσει, σου εξηγώ, λίγο πριν, κι έτσι να πέθανε ξύπνια. Τι σημασία έχει;

ENTA: Έχω νομίζω το δικαίωμα, μιας και κανείς δεν με ειδοποίησε για την κηδεία, να μάθω τουλάχιστον πώς πέθανε η μητέρα μου!

NOPA: (Παραιτείται.) Πέθανε στον ύπνο της.

(Παύση.)

ENTA: Εκείνον, βέβαια, θα τον ειδοποίησες αμέσως.

NOPA: Εντάξει τώρα;

ENTA: Πρώτον πρώτον. Κι αυτός θα τσακίστηκε αμέσως να έρθει. Και θα άφησε το μήμα τελευταίος. Τα λέω σωστά;

NOPA: Γίνανε έτσι ακριβώς. Τελευταίος και καταμουσκεμένος. Δεν ήθελε να κρατήσει ομπρέλα.

ENTA: Τι υποκριτής!

NOPA: Νομίζω κι εγώ, ίσως ήταν λίγο υπερβολικός.

ENTA: Έχουνε πέραση αυτά. Θα είπαν όλοι: Τι ευαίσθητος γιος! Έλιωσε ο καημένος!

NOPA: Ναι, το είπαν.

ENTA: Χα!

NOPA: Μπορεί ίσως και εξαιτίας του να ξεσηκώθηκε τόση συγχίνηση στο πλήθος.

ENTA: Σίγουρα.

NOPA: Ήταν σπαραχτικός.

ENTA: Εσύ;

NOPA: Τι εγώ;

ENTA: Ένα πράγμα θέλω να ξέρω.

NOPA: Τι;

ENTA: Εσύ κρατούσες ομπρέλα;

(*H NOPA πίνει μια γουλιά τσάι. Ύστερα λέει ήρεμα.*)

NOPA: Όχι.

ENTA: Μάλιστα.

NOPA: Δηλαδή, τι;

ENTA: Τίποτα.

NOPA: Τι;

ENTA: Τίποτα.

NOPA: Πρέπει να απολογηθώ, επειδή δεν κρατούσα ομπρέλα;

ENTA: Προς Θεού.

NOPA: Γιατί δεν λες αυτό που θέλεις να πεις;

ENTA: Το λέω. Το ίδιο υποκρίτρια είσαι κι εσύ.

NOPA: Τι είπες;

ENTA: Αυτό που ήθελα να πω. Εσύ μου είπες να πω αυτό που ήθελα να πω.

NOPA: Ποια νομίζεις πως είσαι για να κρίνεις όλους τους άλλους;

ENTA: Τα δυο αδέρφια μούσκεμα ως το κόκαλο να κλαίνε τη μανούλα τους. Κι η άλλη αδερφή μήτε πάτησε καν. Ρίχτηκες μήπως και στον λάκκο;

(H NOPA ήρεμη και πάλι πίνει ξανά τσάι.)

NOPA: Ναι.

ENTA: Συγχαρητήρια.

(Παύση.)

ENTA: Τι λέγανε για μένα όλοι αυτοί;

NOPA: Οι συγγενείς και φίλοι;

ENTA: Αυτοί, ναι. Το πλήθος.

NOPA: Υπήρχανε τρεις απόψεις.

ENTA: Ακούω.

NOPA: (Δείχνοντας με τα δάχτυλα: 1, 2, 3.) Πληγωμένη.
Αναίσθητη. Χολωμένη.

ENTA: Δεν φαντάζομαι να κάθισες και ν' άνοιξες κουβέντες.

NOPA: Ήμουν σχεδόν μεθυσμένη. Νομίζεις θυμάμαι όλες τις
συζητήσεις;

ENTA: Κατάλαβα.

NOPA: Ειλικρινά.

ENTA: Δε μ' ενδιαφέρει.

NOPA: Και τι σε νοιάζει, άλλωστε;

ENTA: Δεν με νοιάζει.

NOPA: Για ποιο λόγο να σε νοιάζει;

ENTA: Καλά, κουφή είσαι;

NOPA: Ειλικρινά, δηλαδή, τι σε νοιάζει;

ENTA: Είναι κουφή.

NOPA: Πες μου τώρα για τους πίνακες.

ENTA: Ναι. Λοιπόν, άκου. Υπήρξε μια καινούρια εξέλιξη.
Απρόβλεπτη. Πολύ σημαντική.

NOPA: Πες μου.

ENTA: Άρχισε να προβάλλει διεκδικήσεις η μονή.

NOPA: Η μονή;!

ENTA: Μάλιστα.

NOPA: Από πού κι ως πού;

ENTA: Η περιουσία των μοναχών ανήκει, λέει, στη μονή και
μετά θάνατον περνάει στη μονή.

NOPA: Ποιος λέει;

ENTA: Τι, ποιος; Οι κανόνες. Ο ηγούμενος. Οι νομικοί του.

NOPA: Μα αφού υπάρχει το γράμμα.

ENTA: Χαίρω πολύ!

NOPA: Δεν υπάρχει το γράμμα;

ENTA: Φυσικά.

NOPA: Δεν το έγραφε ξεκάθαρα μες στο γράμμα ο μικρός μας
πως ήταν επιθυμία του να περάσουν οι πίνακες μετά το θά-
νατό του στα δικά σας τα χέρια;

ENTA: Φυσικά. Στα δικά μου και του μεγάλου μας.

NOPA: Τότε, λοιπόν;

ENTA: Θα ισχυριστούν, λέει, πως το γράμμα δεν γράφηκε νη-
φάλια.

NOPA: Ποιος λέει;

ENTA: Άντε πάλι. Οι δικηγόροι της μονής.

NOPA: Θέλω να πω, με ποιον μιλάτε;

ENTA: Με κάποιον δικηγόρο. Δε σε καταλαβαίνω.

NOPA: Δηλαδή, θα γίνουν δικαστήρια.

ENTA: Οπωσδήποτε.

NOPA: Δε θα έπρεπε να είστε ενωμένοι, σε κοινό μέτωπο;

ENTA: Με τον...

NOPA: Ναι.

ENTA: Θα έπρεπε.

NOPA: Έχετε έρθει σε επικοινωνία;

ENTA: Οι δικηγόροι μας.

NOPA: Και τι σας λένε; Έχετε ελπίδες να κερδίσετε;

ENTA: Έτσι κι έτσι.

NOPA: Με τον μικρό πίνακα τι θα γίνει;

ENTA: Τα πάντα θα κριθούν στην δίκη.

NOPA: Αν χάσετε...

ENTA: Θα πρέπει να παραδοθεί κι αυτός στη μονή.

NOPA: Ακόμα και να τον είχα, δηλαδή, κερδίζει στο στοίχημα...

ENTA: Ίσως χρειαζόταν να τον γυρίσεις πίσω.

NOPA: Μου τον φέρνεις να τον δω;

ENTA: Ύστερα. Βλέπεις δε ζει πια κι ο μοναχός Νείλος.

NOPA: Πέθανε κι ο Νείλος;

ENTA: Εδώ και καιρό. Σ' το είχα πει, αλλά το ξέχασες.

NOPA: Πιθανόν.

ENTA: Αν ζούσε θα ήταν αλλιώς. Δεν θα άφηνε να συμβεί τίποτα απ' όλα αυτά. Αγαπούσε τόσο τον μικρό μας.

NOPA: Εκείνος δεν τους κρατούσε τους πίνακες;

ENTA: Ναι, βέβαια, ο Νείλος. Και θα ήταν πρόθυμος να μας τους δώσει μόλις έβλεπε το γράμμα.

NOPA: Έπρεπε να τους είχατε ζητήσει από χρόνια.

ENTA: Ξεχνάς πως ήταν τότε τα πράγματα. Πρώτα έπρεπε να λυθούν οι δικές μας διαφορές.

NOPA: «Δικές μας» εννοείς «δικές σας».

ENTA: Οι δικές μου διαφορές με τον άλλον.

NOPA: Γιατί δε λες ποτέ τ' όνομά του;

ENTA: Έτσι μ' αρέσει.

(*Παύση. Πίνουν τσάι κι οι δυο.*)

NOPA: Τον μικρό μας τον θυμάσαι καμιά φορά;

ENTA: Ναι, με πολύ πόνο.

NOPA: Κι εγώ.

ENTA: Ήταν τόσο όμορφος.

NOPA: Πολύ.

ENTA: Πέθανε τόσο νέος.

NOPA: Ναι.

ENTA: Άλλο τσάι;

(Η NOPA νεύει καταφατικά.)

NOPA: Τον είχα πικράνει πολύ, ε; Τότε.

ENTA: (Βάζει την πρώτη κουταλιά ζάχαρη.) Ε, ναι.

NOPA: Έχω τύψεις.

ENTA: (Βάζει τη δεύτερη.) Το ξέρω.

NOPA: Είχα φερθεί σαν κλασική αυστηρή μεγάλη αδελφή.

ENTA: (Τρίτη κουταλιά.) Απαράδεκτη συμπεριφορά. Πάνε όμως αυτά.

NOPA: Όλα περνάνε, ξεχνιούνται.

ENTA: Οι άνθρωποι πεθαίνουν... έρχονται άλλοι...

NOPA: Να βάλουμε μουσική τώρα;

ENTA: Ναι, κάτι ευχάριστο.

(Βάζει μια άλλη πένθιμη μουσική.)

NOPA: Τι όμορφο κομμάτι.

ENTA: Σ' αρέσει;

NOPA: Πολύ.

ENTA: Να τ' αφήσω;

NOPA: Ναι, μ' αρέσει.

(Ακούνε τη μουσική. Ύστερα από λίγο η ENTA σηκώνεται και πηγαίνει μέσα. Επιστρέφει κρατώντας τον μικρό πίνακα. Τον

ακουμπάει πάνω σε μια καρέκλα. Η NOPA σηκώνεται και τον κοιτάζει αμίλητη. Κοιτάζουν κι οι δυο τον πίνακα. Οι γάτες ανασηκώνονται με ενδιαφέρον.)

NOPA: Κλείσε τώρα τη μουσική.

(Η ENTA κλείνει τη μουσική.)

ENTA: Σου αρέσει;

NOPA: Όσο τον κοιτώ μου αρέσει κάπως περισσότερο.

ENTA: Δόξα τω Θεώ, έχω αυτόν τουλάχιστον. Για την ώρα, δηλαδή.

NOPA: Έχουνε τόσο μεγάλη αξία αυτοί οι πίνακες;

ENTA: Πολύ μεγάλη.

NOPA: Είναι, δηλαδή, στ' αλήθεια τόσο σπουδαίος ζωγράφος;

ENTA: Μα βέβαια.

NOPA: Μακάρι.

(Παύση.)

ENTA: Ακούς πώς φυσάει;

NOPA: Είναι πάντα τρομαχτικό.

ENTA: Θα γεμίσουν τα παράθυρα πάλι αλάτι.

(Παύση.)

NOPA: Ένα πράγμα θα σε παρακαλέσω μόνο.

ENTA: Τι;

NOPA: Και απαιτώ να μου κάνεις τη χάρη.

ENTA: Ν' ακούσω.

NOPA: Αυτές τις μέρες που θα μείνω εδώ, όσο θα μείνω, δε θέλω να ξεκινήσουμε κουβέντες για τα παλιά.

ENTA: Α, καμιά αντίρρηση.

NOPA: Δε σιχαίνομαι τίποτα περισσότερο από τις αναπολήσεις. «Θυμάσαι τότε που ήμασταν μικρές» και τα ρέστα.

ENTA: Ναι, αυτή τη χάρη μπορώ να σου την κάνω.

NOPA: Τα μισώ αυτά τα νοσταλγικά.

ENTA: Ωραία λοιπόν, δεν θα πούμε τίποτα για τα παλιά. Ευχαριστημένη;

NOPA: Ναι, ευχαριστώ.

(Παύση.)

ENTA: Μην αισθάνεσαι πάντως ένοχη. Πολλές φορές ενεργούμε έτσι καταπαώς νιώθουμε, κι ύστερα συμβαίνουν πράγματα που δεν ήταν δυνατό να έχουμε προβλέψει και είναι βέβαια φυσικό να αισθανόμαστε τότε ενοχές, αλλά ξεχνάμε πως δεν είμαστε θεοί, λησμονούμε ότι είμαστε απλώς άνθρωποι, δε χρειάζεται λοιπόν να είμαστε τόσο σκληροί με τους εαυτούς μας, αναμενόμενο είναι να κάνουμε λάθη, ακόμα και ολέθρια για τη ζωή κάποιου άλλου, είναι αναμενόμενο, ας το αποδεχτούμε κι ας προχωρήσουμε μπροστά, με καρδιά καθαρή, κοιτάζοντας μόνο το μέλλον.

(Παύση.)

NOPA: Τι θέλεις να πεις, δηλαδή;

ENTA: Ότι είμαι σύμφωνη μαζί σου. Κουβέντες για τα παλιά δεν ωφελούν.

NOPA: Πως υπήρξα ολέθρια για τη ζωή του αδερφού μου;

ENTA: Χριστέ μου, τι έπαθες;

NOPA: Πώς μπορείς να είσαι τόσο άκαρδη;

ENTA: Εγώ το αντίθετο, να σε αλαφρώσω ήθελα.

NOPA: Από τι; Από ποιο πράγμα;

ENTA: Παράτα με, σε παρακαλώ.

NOPA: Θα μου πεις για ποιο ζήτημα με κατηγορείς;

ENTA: Για κανένα.

NOPA: Επειδή δεν δέχτηκα τους έρωτες του μικρού μας με τον ζωγράφο; Επειδή είπα με κάθε ειλικρίνεια ό,τι πίστευα;

ENTA: Όλοι ήμασταν επιφυλακτικοί μ' εκείνη τη σχέση, στην αρχή τουλάχιστον.

NOPA: Εγώ όμως ήμουν η μόνη, η μόνη από τους τρεις μας, από τους τέσσερις για να βάλω και τη μητέρα μέσα, που δε φοβήθηκε να πει τα πράγματα με τ' όνομά τους.

ENTA: Πολλοί ονομάζουν θάρρος την έλλειψη αυτοσυγκράτησης.

NOPA: Νομίζω του έκανα καλό, ξέρεις. Όχι κακό.

ENTA: Όπως το βλέπει καθένας.

NOPA: Και εάν με είχε ακούσει, τότε στην αρχή, και είχε απομακρυνθεί, έγκαιρα, θα γλίτωνε απ' όλους τους κατοπινούς εξευτελισμούς.

ENTA: Είμαι κατά των συμβουλών. Θέση μου.

NOPA: Νομίζεις πως έχω ευθύνες;

ENTA: Κι εγώ έχω ευθύνες. Και όλοι μας.

NOPA: Μου ρίχνεις φταιξιμο για κάτι; Πες το μου καθαρά, το απαιτώ.

ENTA: Τι σημασία έχει η γνώμη μου;

NOPA: Καμιά. Αλλά, θέλω να την ακούσω.

ENTA: Τι σ' έχει πιάσει; Παράτα με.

NOPA: Λοιπόν, σε ακούω.

ENTA: Να με αφήσεις ήσυχη.

NOPA: Πες τα, λοιπόν, πες τα όλα.

ENTA: Είναι κουφή.

NOPA: Σε τι έχω φταίξει. Σ' ακούω.

ENTA: Θα πρέπει κάποτε να παραδεχτείς κι εσύ ορισμένα πράγματα.

NOPA: Ακούω.

ENTA: Φέρθηκες βάνουσα.

NOPA: Βάνουσα!

ENTA: Και ακόμα πιο βάνουσα όταν πληροφορήθηκες για το τέλος της σχέσης. Εκείνη την ώρα, που ήταν τόσο ευάλωτος, στο όριο να καταρρεύσει, να διαλυθεί, εσύ του έδωσες μια να πάει ακόμα πιο κάτω.

NOPA: Τι λες;

ENTA: Βεβαίως. Ήμουν μπροστά. Τα μάτια σου πετούσαν φωτιές. Άγρια χαρά! Φανταζόσουν πως, επειδή είχαν χωρίσει, είχες το ελεύθερο να βρίξεις πια το ζωγράφο ανενόχλητη. Ούτε θα θυμάσαι σίγουρα τα λόγια που ξεστόμισες.

NOPA: Όχι, δε θυμάμαι. Είν' αλήθεια.

ENTA: Δεν σου πέραγε καν από το μυαλό πως το να κακο-
λογείς τον άνθρωπο που εκείνος ακόμα λάτρευε, γιατί τον
λάτρευε, ήταν ό,τι χειρότερο για τον μικρό μας. Του έκανες
κακό. Βαθιά μες στην ψυχή του. Βαθιά.

NOPA: Κατηγόρα με όσο θες γλυκειά μου. Δε με νοιάζει.

ENTA: Ήθελε να χαθεί από προσώπου γης. Και αυτό έκανε.

NOPA: Εξαιτίας μου-

ENTA: (Διακόπτει.) Ναι.

NOPA: Εξαιτίας μου, θέλεις να πεις-

ENTA: (Διακόπτει.) Ναι, ναι.

NOPA: Δηλαδή, εξαιτίας μου, θέλεις να πεις, αποφάσισε ν' ανε-
βεί στο μοναστήρι.

ENTA: Ναι. Ναι. Ναι. Ναι.

NOPA: Η γνώμη σου δεν έχει καμμία αξία για μένα, γι' αυτό και
δεν σου κρατάω κακία.

(Παύση.)

ENTA: Ακούς πώς φυσάει;

NOPA: Έχει ο αέρας σήμερα μια άγρια χαρά.

ENTA: Χα!

NOPA: Στο κάτω κάτω...

ENTA: Μην το πεις.

NOPA: Πού ξέρεις τι θα πω;

ENTA: Ξέρω.

NOPA: Δεν μπορεί να ξέρεις.

ENTA: Ξέρω πολύ καλά τι θες να πεις. Αν το πεις θα θυμώσω.

NOPA: Εντάξει, δεν το λέω. Αλλά άμα το κατάλαβες, όπως λες, δεν έχει σημασία αν θα το πω ή όχι, είναι το ίδιο σα να το έχω πει.

ENTA: Όχι, δεν είναι το ίδιο. Με τις λέξεις είναι αλλιώς.

NOPA: Ναι, οι λέξεις, είναι αλήθεια, έχουν δική τους δύναμη.

ENTA: Χαίρομαι που συμφωνείς.

NOPA: Είναι κάτι που το σκέφτομαι συχνά. Ακόμα και οι ευχές σου πιάνουν καλύτερα άμα τις λες δυνατά, με λέξεις.

ENTA: Και οι κατάρες τότε.

NOPA: Σίγουρα, νομίζω.

ENTA: Τώρα, για παράδειγμα. Ξέρω τι θέλεις να πεις και δεν θυμώνω. Άμα το πεις με λέξεις θα θυμώσω.

NOPA: Καταλαβαίνω. Αλλά, ξέρεις, δε με νοιάζει καθόλου αν θυμώσεις. Γιατί, αυτό που θέλω να πω είναι πέρα για πέρα σωστό.

ENTA: Καλά λοιπόν.

NOPA: Τι;

ENTA: Εντάξει, πες το. Για να μπορέσω και να σου απαντήσω.

NOPA: Τότε, γιατί με διέκοφες;

ENTA: Με συγχωρείς, λάθος μου. Πες το.

NOPA: Ε, λοιπόν νομίζω ότι καθόλου δεν έχεις καταλάβει τι είχα στο μυαλό μου.

ENTA: Κάνεις λάθος.

NOPA: Ωραία, λοιπόν, τότε απάντησέ μου κατευθείαν.

ENTA: Την ξέρεις την απάντηση.

NOPA: Α ναι, αυτό είναι αλήθεια, γνωρίζω πολύ καλά την βρομοαπάντησή σου.

ENTA: Δε χρειάζεται λοιπόν ν' ανοίξω το στόμα μου ούτε εγώ.
(Παύση.)

NOPA: Ας κάνουμε τότε κάτι άλλο.

ENTA: Τι;

NOPA: Ας προσποιηθούμε. Θα κάνεις πως δεν ξέρεις τι θέλω να πω, θα το ακούσεις, θα απαντήσεις, κι εγώ θα κάνω πως δεν είχα φανταστεί ποτέ την απάντησή σου.

ENTA: Ποιος ο λόγος;

NOPA: Για να ειπωθούν οι λέξεις.

ENTA: Ναι, οι λέξεις πρέπει να αρθρώνονται.

NOPA: Είναι αλλιώς όταν λέγονται τα πράγματα με τις λέξεις.

ENTA: Ναι, ναι. Έχουν τη δική τους δύναμη.

NOPA: Είμαστε σύμφωνες άρα.

ENTA: Ναι, ξεκίνα. Ή, μάλλον, συνέχισε.

NOPA: Πώς είχα αρχίσει;

ENTA: «Στο κάτω κάτω.»

NOPA: Α, ναι. Στο κάτω κάτω.

ENTA: Δεν έχω ιδέα τι θέλεις να πεις.

NOPA: Στο κάτω κάτω, της γραφής, αν βγήκε ζημιωμένος κάποιος από το γεγονός ότι είχα τότε πει τη γνώμη μου καθαρά και ξάστερα για εκείνη τη σχέση, αυτή είμαι μόνο εγώ. Κι αν κάποιοι άλλοι βγήκανε ωφελημένοι, κερδισμένοι, αυτοί είναι μόνο οι εξής δύο: ο μεγάλος μας κι εσύ.

ENTA: Τι εννοείς δηλαδή;

NOPA: Ξέρεις πολύ καλά!

ENTA: Δεν ξέρω τίποτε.

NOPA: Εννοώ ότι αν είχα φερθεί λίγο πιο διπλωματικά, με λίγη περισσότερη κατανόηση, συμπάθεια, ανοιχτομυαλιά, θα είχα κι εγώ τώρα ένα μερίδιο από τους πίνακες για να διεκδικήσω. Στο παιχνίδι θα ήμασταν τρεις.

ENTA: Μάλιστα.

NOPA: Αλλά ήτανε βέβαια φυσικό. Από τη στιγμή που είχα εκφραστεί έτσι, να χάσω κάθε τέτοια προοπτική.

ENTA: Ναι.

NOPA: Άρα, μη με κατηγορείς, θέλω να πω. Η συμπεριφορά μου εκείνη σας βγήκε σε καλό. Ο μικρός μας στο γράμμα του το έλεγε καθαρά. Δεν ήθελε να πέσουν οι πίνακες στα χέρια όσων μισήσαν το ζωγράφο.

ENTA: Δεν του ρίχνεις άδικο, υποθέτω.

NOPA: Για κανένα λόγο και ποτέ δε θα έριχνα άδικο στον πεθαμένο μικρό μου αδερφό. Τον λάτρευα και τον λατρεύω. Τι έχεις λοιπόν να πεις;

ENTA: Όλοι μας τον λατρεύαμε.

NOPA: Είπες πως ήθελες να μου απαντήσεις.

ENTA: Κι εσύ είπες πως ξέρεις την βρομοαπάντησή μου.

NOPA: Εγώ; Όχι. Δεν έχω ιδέα.

ENTA: Θέλεις να μιλήσω δηλαδή.

NOPA: Μα βέβαια. Είμαι περιέργη τι μπορεί να έχεις να πεις.

ENTA: Έχω να πω ότι, ίσως, δεν είχες υπολογίσει αυτή την εξέλιξη. Ότι, δηλαδή, θα ερχόταν κάποτε η στιγμή να κληρονομήσουμε εμείς τον μικρό μας αδερφό. Γιατί εάν σου είχε περάσει από το μυαλό, θα είχες, πιστεύω, κρατήσει άλλη στάση ως προς το θέμα του δεσμού. Θα τον είχες αποδεχτεί. Θα άνοιγες την αγκαλιά σου στο ζωγράφο. Αν δηλαδή ήξερες πως με την άλλη στάση θα έχανες το μερίδιό σου από τους πίνακες.

NOPA: Εάν μ' ενδιέφερε η γνώμη σου μπορεί και να είχα τώρα θυμώσει.

ENTA: (Χασμουριέται.) Τι κούραση.

(Χασμουριούνται κι οι γάτες. Παύση.)

NOPA: Μήπως κοιμόσουν; Δε σε ρώτησα.

ENTA: Μμ;

NOPA: Έφτασα πολύ πρωί. Μήπως κοιμόσουν;

ENTA: Νομίζω με ξύπνησες, ναι. Αλλά, ένα περίεργο πράγμα: δε θυμάμαι να με ξύπνησε το κουδούνι. Το μόνο που θυμάμαι είναι ότι έφαχνα το κλειδί για να ξεκλειδώσω.

NOPA: Καμιά φορά, όταν κοιμόμαστε βαθιά, συμβαίνει. Σηκωνόμαστε, δρούμε σαν ξυπνητοί αλλά στην πραγματικότητα είμαστε κοιμισμένοι ακόμα.

ENTA: Το παθαίνεις κι εσύ λοιπόν!

NOPA: Ναι. Αρκετά συχνά.

ENTA: Κι εγώ, αλλά ποτέ δεν τολμούσα να το πω.

NOPA: Μη νομίζεις πως συμβαίνει σε όλους.

ENTA: Το ξέρω. Το αντίθετο.

NOPA: Νομίζεις πως είναι σύμπτωση;

ENTA: Που παθαίνουμε κι οι δυο το ίδιο;

NOPA: Δεν μπορεί να είναι σύμπτωση.

ENTA: Αποκλείεται. Είναι, φαίνεται, οικογενειακό μας.

NOPA: Μια απόδειξη ότι μας δένει κοινό αίμα.

ENTA: Ακούγεται συγκινητικό όπως το λες.

NOPA: Είναι. Πολύ συγκινητικό.

(Σηκώνονται και φιλιούνται ξανά.)

ENTA: Σου έχει συμβεί και πρόσφατα;

NOPA: Πριν μερικούς μήνες. Ήταν πολύ πρωί, βρέθηκα στην κουζίνα. Καθισμένη στο τραπέζι και μπροστά μου ένας δίσκος με τέσσερα πιατάκια με γλυκό βύσσινο και τέσσερα ποτήρια νερό. Θυμάμαι που είπα: Μα ποιος κάνει τέτοια φασαρία πρωί πρωί; Γιατί, πράγματι, ακουγόταν από δίπλα πολύ τρομερός θόρυβος. Σφυριές. Μετά κατάλαβα πως οι σφυριές με είχανε ξυπνήσει από ώρα, είχα σηκωθεί, ντυθεί και είχα

σερβίρει τα γλυκά και τα νερά. Θυμήθηκα πως είχα σκοπό να κεράσω τους εργάτες που δουλεύαν δίπλα. Δηλαδή στον ύπνο μου το είχα σκεφτεί.

ENTA: Τι όμορφη ιστορία!

NOPA: Δεν είναι;

ENTA: Πολύ!

NOPA: Παράξενο να μην έχουμε μιλήσει ποτέ γι' αυτό.

ENTA: Όστε, είναι οικογενειακό μας!

NOPA: Λες να το έχει και ο μεγάλος μας;

ENTA: Ιδέα δεν έχω και ούτε με ενδιαφέρει.

NOPA: Είμαι πολύ περίεργη.

ENTA: Θα μπορούσε να πει κανείς, δηλαδή, πως είμαστε...
υπνοβάτισσες;

NOPA: Ναι, κατά κάποιον τρόπο. Είμαστε.

ENTA: Ίσως να ήταν και η μητέρα. Αχ, θυμήθηκα τώρα πάλι πως πέθανε. Έπρεπε να με ειδοποιήσετε.

NOPA: Θα ερχόσουν;

ENTA: Μπα.

NOPA: Καμιά φορά, αναρωτιέμαι αν κάτι το ζω αληθινά, αν συμβαίνει στην πραγματικότητα ή μήπως το βλέπω στον ύπνο μου.

ENTA: Κι εγώ, κι εγώ! Το ίδιο ακριβώς.

NOPA: Σε τρομάζει;

ENTA: Όχι. Εσένα;

NOPA: Όχι, ποτέ.

ENTA: Μπορώ να σου πω, μου αρέσει.

NOPA: Τι παράξενο! Έτσι νιώθω κι εγώ.

ENTA: Δεν ξέρεις πόσο χαίρομαι.

NOPA: Δε θα το φανταζόμουν ποτέ.

ENTA: Λες να το είχε και ο μικρός μας;

NOPA: Δε θα το μάθουμε ποτέ.

ENTA: Σα να ζεις, κάπως, σε μια δεύτερη ζωή.

NOPA: Ωραία το είπες.

ENTA: Δεν είναι έτσι κάπως;

NOPA: Το είπες πολύ ωραία.

ENTA: Ευχαριστώ.

NOPA: Θέλω να ρωτήσω και τον μεγάλο μας.

(Η ENTA μορφάζει.)

NOPA: Από πότε έχετε να μιλήσετε;

ENTA: Θυμάμαι; Καιρός πολύς.

NOPA: Μα δε χρειάζεται, την ώρα αυτή, να είστε μια γροθιά;
Απέναντι στη μονή, εννοώ.

ENTA: Οι δικηγόροι μας είναι σε συνεννόηση.

NOPA: Πολύ δυσάρεστη κατάσταση.

ENTA: Είναι κακός. Πιστεύω, είναι ο πιο σατανικός άνθρωπος
που συνάντησα ποτέ.

NOPA: Βαριές κουβέντες.

ENTA: Το πιστεύω. Κι η τωρινή ιστορία με τους πίνακες είναι άλλη μία απόδειξη. Η πιο τρανή, αλλά όχι κι η μόνη.

NOPA: Κάνοντας αυτό το ταξίδι, δε σου κρύβω, είχα στο νου μου μήπως θα ήταν δυνατό να μονοιάσουμε όλοι επιτέλους.

ENTA: Τι ιδέα!

NOPA: Πριν λίγο πέθανε η μητέρα μας. Και λίγο πιο πριν πέθανε ο μικρός μας.

ENTA: Και λοιπόν;

NOPA: Μόνο ο θάνατος φέρνει τον οριστικό χωρισμό.

ENTA: Διαφωνώ εντελώς. Ο θάνατος μάς φέρνει καμιά φορά πιο κοντά. Με τον πεθαμένο. Ήδη νιώθω πως τα αισθήματά μου για τη μητέρα είναι πολύ πιο ζεστά από πρωτότερα.

NOPA: Δεν είναι καλύτερα να λύνουμε τις διαφορές μας εν ζωή;

ENTA: Αγνοώ.

NOPA: Να απλώνουμε ένα χέρι στον άλλο;

ENTA: Τι παροξυσμός χριστιανικότητας ξαφνικά! Δε σε αναγνωρίζω. Αλλά υπάρχει και κάτι άλλο που με παραξενεύει. Προς τι όλη αυτή η πρεμούρα να με επισκεφτείς.

NOPA: Ξεχνάς πως είχα μια πολύ θλιβερή είδηση να σου μεταφέρω.

ENTA: Στο τηλεγράφημά σου έλεγες «έχουμε τόσα να πούμε».

NOPA: Ναι, γιατί σε παραξενεύει;

ENTA: Δεν έλεγες «έχω να σου πω κάτι δυσάρεστο».

NOPA: Μια τυχαία φράση.

ENTA: Θα μπορούσες να μου τηλεγραφήσεις την είδηση του θανάτου. Έστω και κατόπιν εορτής. Κηδείας, θέλω να πω.

NOPA: Προτίμησα να-

ENTA: (Διακόπτει.) Με τη μητέρα δεν είχα καμία επαφή εδώ και δεκαετίες, οι σχέσεις μας ήταν κλονισμένες και επιπλέον ήταν υπερβολικά μεγάλη. Κληρονομικά ζητήματα δεν υπάρχουν. Δεν μπορώ να πιστέψω πως έκανες ένα τόσο μακρινό ταξίδι για να μου μεταφέρεις απλά και μόνο ότι μας άφησε χρόνους. Εσύ θα το πίστευες;

NOPA: Είχα την ανάγκη να σε δω. Αυτό εννοούσα λέγοντας «έχουμε τόσα να πούμε».

ENTA: Δεν μ' έχεις μαθημένη σε τέτοια.

NOPA: Ίσως και να θέλω να αλλάξουν πια τα πράγματα. Δωλαδμή μεταξύ μας. Ένας θάνατος σε κάνει να βλέπεις τη ζωή με άλλα μάτια. Τη σχέση σου με τους κοντινούς σου ανθρώπους.

ENTA: Μα δεν είμαι κοντινός σου άνθρωπος. Ευτυχώς ή δυστυχώς.

NOPA: Αν με ρωτάς, δυστυχώς.

ENTA: Δε λέω πως τα λόγια σου δε μου δίνουν χαρά, απλώς να...

NOPA: Είμαστε αδερφές. Ίδιο αίμα.

ENTA: ... είναι μεγάλη έκπληξη για μένα.

NOPA: Μόλις πριν λίγο ανακαλύψαμε, για άλλη μια φορά, πόσο όμοιες είμαστε.

ENTA: Έχουνε γίνει πολλά.

NOPA: Δε λέω ν' αγαπηθούμε, ίσως είναι αργά για κάτι τέτοιο. Λέω να φιλιώσουμε.

ENTA: Κάτι έχεις στο νου σου που δεν μπορώ ακόμα να μαντέψω.

NOPA: Μίλησες και για ένα άλλο δυσάρεστο.

ENTA: Αλλάζεις κουβέντα.

NOPA: Καθόλου. Έχουμε όλο το χρόνο να τα συζητήσουμε. Θέλω απλώς να ξεμπερδεύουμε πρώτα με τα στενάχωρα.

ENTA: Λες πως θέλεις να φιλιώσουμε όταν μου έχεις πει εκατό φορές ως τώρα ότι η γνώμη μου δε σ' ενδιαφέρει, ότι δεν έχει καμιά αξία ή σημασία.

NOPA: Δεν μ' ενδιαφέρει η γνώμη σου, ναι σωστά, όταν είναι απαίσια για μένα. Βλέπεις, προσπαθώ διαρκώς να παραβλέπω τα δυσάρεστα.

ENTA: Έχεις μια αξιοθαύμαστη ικανότητα να τα μπουρδουκλώνεις όλα καταπώς σε βολεύει.

NOPA: Ευχαριστώ. Παρομοίως.

ENTA: Δε σε φτάνω.

NOPA: Θα μου πεις καμιά φορά ποιο είναι το άλλο δυσάρεστο;

ENTA: Εάν κι εσύ μου υποσχεθείς πως θα μιλήσεις ανοιχτά για όσα έχεις στο μυαλό σου. Είμαι σίγουρη ότι κάτι τρέχει για να έρθεις εδώ.

NOPA: Θεέ μου, καχυποψία!

ENTA: Λοιπόν, το άλλο δυσάρεστο.

NOPA: Είμαι όλη αυτιά.

ENTA: Θυμάσαι μήπως καθόλου την κρεβατοκάμαρά μου;

NOPA: Πολύ λίγο.

ENTA: Τι θυμάσαι;

NOPA: Ένα κρεβάτι.

ENTA: Ωραία. Τι άλλο;

NOPA: Κομοδίνο;

ENTA: Δεν έχω κομοδίνα.

NOPA: Αχ, μη με παιδεύεις, δε θυμάμαι τίποτε άλλο.

ENTA: Δε μιλάω για έπιπλα.

NOPA: Τέσσερις τοίχοι, ένα ταβάνι, μια πόρτα, ένα παράθυρο.

ENTA: Παράθυρο!

NOPA: Ναι, το θυμάμαι το παράθυρο.

ENTA: Ένα μεγάλο παράθυρο.

NOPA: Μεγάλο και με πολύ ωραία θέα. Βλέπει το πέλαγο. Τι;
Έπεσε κανείς απ' το παράθυρο;

ENTA: Όχι ακόμα.

NOPA: Τότε, τι;

ENTA: Θα χτίσουν σπίτι λίγο πιο κάτω. Θα μου κόψουν όλη
τη θέα. Δε θα βλέπω το πέλαγος, τους βράχους, τα κύματα.
Θα βλέπω τα πισινά ενός ξένου σπιτιού.

NOPA: Με συγχωρείς, δεν είναι ότι δε συμμερίζομαι τον πόνο σου, αλλά φοβήθηκα προς στιγμήν πως θα άκουγα κάτι πολύ χειρότερο.

ENTA: Για μένα είναι αβάσταχτο.

NOPA: Είναι σίγουρο;

ENTA: Δυστυχώς. Το έμαθα μόλις προχθές. Οι άνθρωποι αυτοί είναι εχθροί μου.

NOPA: Τους ξέρεις;

ENTA: Όχι. Ξένοι. Αλλά τους μισώ.

NOPA: Δε θα μπορούσαν να έχτιζαν λίγο πιο δεξιά ή λίγο πιο αριστερά;

ENTA: Όχι, γιατί κι αυτοί κυνηγάνε την καλύτερη θέα. Είναι μοναδική η θέση εκεί, το σημείο.

NOPA: Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα.

ENTA: Όχι. Τίποτα.

NOPA: Καταλαβαίνω πώς ένιωσες.

ENTA: Φρίκη.

NOPA: Μπορεί, τουλάχιστον, να σου κόβει λίγο το βοριά, την αλμύρα που φέρνει ο αέρας.

ENTA: Ωραία παρηγοριά...

NOPA: Οι συνθήκες αλλάζουν. Τα τοπία αλλάζουν. Συνηθίζει κανείς. Εδώ εμείς οι ίδιοι, δε χάνουμε την ομορφιά μας, την υγεία μας;

ENTA: Ναι, ασχημαίνουμε, γερνάμε, αρρωσταίνουμε, υπάρχουν όμως ορισμένα πράγματα που μας κρατάνε στη ζωή. Ορισμένα σταθερά πράγματα. Εγώ από τη θέα στο παράθυρό μου έπαιρνα κουράγιο να συνεχίσω.

NOPA: Άλλαξε σπίτι.

ENTA: Τι;

NOPA: Πούλησε αυτό και φύγε. Βρες ένα άλλο σπίτι, με ακόμα καλύτερη θέα.

ENTA: Δε μου φτάνουν τα χρήματα.

NOPA: Δώσε τους πίνακες.

ENTA: Τους πίνακες! Τόσο αμφίβολο αν θα τους κερδίσω ποτέ.

NOPA: Έχουμε να πούμε πολλά.

ENTA: Ξεκίνα λοιπόν! Η σειρά σου έφτασε.

NOPA: Νιώθω εξοντωμένη, όλο το βράδυ δεν έκλεισα μάτι στο πλοίο. Τέτοια θαλασσοταραχή..., ξέρασα τα σωθικά μου.

ENTA: Μα εσύ είπες πως το ταξίδι σου ήταν καλό.

NOPA: Με τέτοιο αέρα;

ENTA: Γιατί μου είπες πως το ταξίδι σου ήταν καλό;

NOPA: Ήταν καλό από την χαρά μου που θα σ' έβλεπα.

ENTA: Θέλεις να ξεκουραστείς;

NOPA: Αχ, ναι. Σε παρακαλώ, θέλω να κοιμηθώ λίγες ώρες.

ENTA: Θα σου στρώσω το δικό μου κρεβάτι. Θέλεις;

NOPA: Αντίκρυ στο μεγάλο παράθυρο.

ENTA: Όσο εσύ κοιμάσαι εγώ θα μαγειρέψω. Θα πέσει κι η νύχτα νωρίς νωρίς.

NOPA: Σκοτεινιάζει τόσο γρήγορα.

ENTA: Πες μου, σε παρακαλώ, την είδες νεκρή;

NOPA: Δεν είχα δει ποτέ πεθαμένο σε όλη μου τη ζωή.

ENTA: Το ξέρω. Ο άγιος Φόβος. Γι' αυτό σε ρωτώ. Είδες τη μητέρα;

NOPA: Ναι.

ENTA: Το πρόσωπό της, το είδες;

NOPA: Μη με ρωτάς, γιατί με ρωτάς;

ENTA: Το είδες.

NOPA: Ναι.

ENTA: Πες μου.

NOPA: Φορούσε πράσινο φόρεμα μάλλινο. Κάτι μαύρα παπουτσάκια. Ήτανε χτενισμένη.

ENTA: Καλά. Με συγχωρείς.

NOPA: Φτάνει.

ENTA: Με συγχωρείς.

NOPA: Έχεις να ετοιμάσεις και το φαγητό.

ENTA: Ναι.

NOPA: Θα σε βάλω σε μπελά.

A E ρ A Σ

ENTA: Καθόλου. Θα μαγειρέψω για την αδερφή μου. Τι χαρά!

Είσαι η επίσημη καλεσμένη μου σε δείπνο. Τι λες, σ' αρέσει;

NOPA: Μ' αρέσει. Πολύ. Έλα να σε φιλήσω.

(Φιλιούνται, ενώ και τα φώτα χαμηλώνουν.)

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

(Απόγευμα, αλλά έχει πια σκοτεινιάσει. Τραπέζι στρωμένο με σερβίτσια κι ένα πεντάκερο κηροπήγιο αναμμένο. Οι δυο αδερφές καθισμένες αντικρυστά τελειώνουν το δείπνο τους.)

NOPA: Είχα καιρό να φάω ντοματόσουπα.

ENTA: Εγώ φτιάχνω συχνά.

NOPA: Τόσο γευστική.

ENTA: Έχουμε καλές ντομάτες εδώ.

NOPA: Κοιμήθηκα πολύ βαθιά. Δε με πήρε το μάτι σου να υπνοβατώ τίποτα...

ENTA: Όχι, ευτυχώς. Δε θα ΄ξερα πώς να σου φερθώ.

NOPA: Θα έπρεπε ίσως να μου πεις να γυρίσω στο κρεβάτι μου.

ENTA: Κάποια στιγμή μου έπεσε ένα κουτάλι. Φοβήθηκα μη σε ξυπνήσει.

NOPA: Δεν άκουσα τίποτα.

ENTA: Ευτυχώς.

NOPA: Προτού κατεβώ κάθισα λίγη ώρα στο παράθυρο.

ENTA: Αχ.

NOPA: Πάνω που μούχρωνε. Τα νερά δείχναν γκριζα.

ENTA: Υπάρχουν καταστάσεις που δεν μπορείς να λογαριάζεις στη συμπόνια των άλλων, πάει τέλειωσε. Είναι τρομερό.

NOPA: Ωραίο τυράκι. Τι καταστάσεις;

ENTA: Πεθαίνει, ας πούμε, η γάτα σου. Ένας εκδότης απορρίπτει τα ποιήματά σου. Ξεραίνεται η μεγάλη αμυγδαλιά στον κήπο σου. Ένας παλιάνθρωπος χτίζει και σου κρύβει τη θέα.

NOPA: Ναι.

ENTA: Σχεδόν ντρέπεσαι να δείξεις τον πόνο σου. Φοβάσαι μη σε κοροϊδέφουν. Κι ας πενθείς.

NOPA: Ναι.

ENTA: Εγώ πενθώ για τη θέα που θα χάσω. Περισσότερο απ' ό,τι για τη μάνα που έχασα.

NOPA: Δύσκολα θα το καταλάβαινε ένας άλλος.

ENTA: Εσύ;

NOPA: Άλλο εγώ. Εγώ ναι.

ENTA: Ωραία, τότε.

NOPA: Εγώ φυσικά. Τι τυράκι είναι αυτό;

ENTA: Ντόπιο.

NOPA: (Υφώνει το ποτήρι της.) Στην υγειά σου.

ENTA: Στη δική σου.

NOPA: «Είθε όλες οι χαρές σου σαν τα κύματα μεγάλες, και οι λύπες σου να είναι σαν πιτσίλες, λίγες στάλες.»

ENTA: Είθε!

(Πίνουν.)

NOPA: Αχ, τι καλό.

ENTA: Ντόπιο.

NOPA: Σου ζεσταίνει την καρδιά.

ENTA: Ξεκουράστηκες αρκετά;

NOPA: Κοιμήθηκα πάρα πολύ ωραία.

ENTA: Είναι και η ποιότητα του αέρα, ξέρεις, η ατμόσφαιρα.
Βοηθάει.

NOPA: Μπορεί.

ENTA: Πάρε λίγο κρέας ακόμα.

NOPA: Λατρεύω το κρύο χοιρινό με μουστάρδα.

ENTA: Πάρε.

NOPA: Αλλά αυτό είναι κομματάκι σκληρό.

ENTA: Τ' αφήνουν λίγο ασίτευτα τα κρέατα εδώ.

NOPA: Εσένα σου αρέσουν αυτοί οι πίνακες;

ENTA: Τι ερώτηση! Φυσικά μου αρέσουνε.

NOPA: Εννοώ, εάν δεν ήξερες την αξία τους, θα σου κάναν κάποια εντύπωση;

ENTA: Θα τους πρόσεχα, ναι, πιστεύω.

NOPA: Θα τους κρέμαγες ποτέ στο σπίτι σου, εδώ στον τοίχο αυτόν, ας πούμε.

ENTA: Θα προτιμούσα, βέβαια, να τους πουλήσω.

NOPA: Αν δεν ενδιαφερόταν κανείς να τους αγοράσει; Αν δεν είχανε καμία αξία.

ENTA: Για μένα θα είχαν αξία, αφού θα ήταν από τον μικρό μας.

NOPA: Γιατί δεν μου απαντάς σ' αυτό που σε ρωτάω; Αν δεν είχαν καμία αξία, ούτε για αγοραπωλησίες ούτε και συναισθηματική. Θα ήθελες να τους βλέπεις στον τοίχο σου κάθε μέρα;

ENTA: Δε πολυσυμπαθώ τους πίνακες εγώ, τα κάδρα. Δε θ' αγόραζα ποτέ. Βλέπεις να έχω τίποτα κρεμασμένο; Μόνο το παιδικό μου κέντημα.

NOPA: Βρε παιδί μου, πιστεύεις ότι δικαίως θεωρείται τόσο σπουδαίος ζωγράφος;

ENTA: Και πού να ξέρω; Δεν είμαι κριτικός τέχνης εγώ.

NOPA: Τη γνώμη σου ζητάω.

ENTA: Αυτοί που ξέρουν λένε πως είναι μεγάλος καλλιτέχνης. Η δική μου γνώμη περισσεύει.

(Παύση.)

ENTA: Εντάξει, δεν λέω πως ξετρελαίνομαι. Μοιάζουν σα λίγο προχειροφτιαγμένοι.

NOPA: Σα μουτζούρες.

ENTA: Μουτζούρες χρωματιστές. Κάποιοι μπορεί να βρίσκουν απόλαυση κοιτάζοντάς τες. Είναι τόσο προσωπικά αυτά τα πράγματα, με τι χαιρόμαστε, με τι στεναχωριόμαστε. Τα 'παμε.

NOPA: Ναι. Σκέφτομαι απλώς ότι αν, αν, αυτός ο ζωγράφος είναι μια μεγάλη φούσκα, θα πρέπει κανείς να κινηθεί γρήγορα. Μπορεί σε λίγα χρόνια τα τελάρα αυτά να μην αξίζουν φράγκο.

ENTA: Δεν το είχα σκεφτεί. Αλλά και τι μπορώ να κάνω;

NOPA: Λίγα εξαρτώνται από σας.

ENTA: Ακριβώς.

(Παύση.)

NOPA: Ε, λοιπόν σωστά μάντεφες πως υπήρχε και κάτι άλλο να σου πω, πέρα απ' το θάνατο της μητέρας.

ENTA: Είμαι καλή στις μαντεφίες.

NOPA: Πάντα. Αλλά αυτό αποκλείεται να το μαντέφεις ποτέ.

ENTA: Ποιο; Επιτέλους!

NOPA: Μπορούμε να ανακεφαλαιώσουμε λοιπόν πώς έχει μέχρι τώρα η υπόθεση με τους πίνακες;

ENTA: Ωστε έχει να κάνει μ' αυτό.

NOPA: Ναι, απολύτως. Έχουμε λοιπόν και λέμε. Ο μικρός μας σου είχε στείλει ένα γράμμα από το μοναστήρι όπου σου εκμυστηρευόταν πόσο δυστυχισμένος ήταν μετά την απομάκρυνση από το ζωγράφο. Σωστά;

ENTA: Ναι, στις αρχές ακόμα.

NOPA: Στις αρχές του εγκλεισμού του.

ENTA: Ακριβώς. Αλλά και πόσο πικραμένος ένοιωθε από τον περίγυρο, τους περισσότερους από τους δικούς του ανθρώπους. Ο νοών νοείτω.

NOPA: Βασικά εννοούσε εμένα, να υποθέσουμε.

ENTA: Ασφαλώς.

NOPA: Παρόλο που δεν με κατονόμαζε κιόλα.

ENTA: Ο νοών.

NOPA: Πολύ καλά. Και μετά συνέχιζε, έλεγε πόσο παρεξηγημένο πρόσωπο ήταν ο αγαπημένος του, πόσο ανώτερος σ' όλα. Και στην ψυχή και στην τέχνη του.

ENTA: Μου κάνει εντύπωση πώς θυμάσαι τόσες λεπτομέρειες.

NOPA: Παρά την τρύπια μνήμη μου ε; Αφού λοιπόν έπλεκε το εγκώμιο του καλλιτέχνη-

ENTA: Χωρίς την παραμικρή πικρία, δε, για το γεγονός πως τον είχε εγκαταλείψει.

NOPA: Σωστά, χωρίς την παραμικρότερη πικρία, έλεγε πιο κάτω τι μεγάλη παρηγοριά ήταν για κείνον να έχει αυτά τα τρία έργα του.

ENTA: «Σαν ένα χάδι από το χέρι του.»

NOPA: Και δήλωνε πιο κάτω πως τίποτα δε θα τον δυσαρεστούσε περισσότερο από το να πέσουν μια μέρα τα έργα αυτά στα χέρια ανθρώπων που είχαν εκφραστεί άσχημα, περιφρονητικά, για τον μεγάλο δάσκαλο. Εννοώντας ίσως και πάλι εμένα.

ENTA: Ασφαλώς.

NOPA: Και μετά;

ENTA: Μετά έλεγε πως θα χαιρόταν, πάντως, να έμεναν οι πίνακες στην οικογένεια.

NOPA: Το γράμμα... το έχεις εσύ.

ENTA: Φυσικά. Είναι ο μόνος «άσσος» μου, που λένε.

NOPA: Δεν είναι ακριβώς διαθήκη βέβαια.

ENTA: Είναι μια ελεύθερη δήλωση της επιθυμίας του. Αν ζούσε ο μοναχός Νείλος, που είχε τον μικρό μας σαν παιδί του, θα μας τους έδινε αμέσως τους πίνακες.

NOPA: Σε σένα και στον μεγάλο μας. Που δεν είχατε εκφραστεί «περιφρονητικά».

ENTA: Ναι, τα είπαμε αυτά.

NOPA: Η σύγκρουση, όμως, μεταξύ σας στάθηκε η αιτία που καθυστερήσατε να κινηθείτε και να απαιτήσετε τους πίνακες αμέσως μόλις ο μικρός μας..., μόλις μας άφησε.

ENTA: Είναι ο πιο σατανικός άνθρωπος που γνώρισα ποτέ.

NOPA: Ισχυρίζεται πως θα έπρεπε να πάρει όλα τα έργα αυτούς γιατί είχε υπογράψει ως εγγυητής στο δάνειο που πήρες και στο τέλος τον φέσωσες.

ENTA: Εσύ όμως ξέρεις καλά πως τα χρήματα που αναγκάστηκε να πληρώσει για λογαριασμό μου είναι ελάχιστα μπροστά σε όσα θα μπορούσα να διεκδικήσω αν αποφάσιζα να χτυπήσω τη διαθήκη του αχαρακτήριστου πατέρα μας και αξιώνω τη νόμιμη μοίρα μου.

NOPA: Ναι, ναι, ναι, οι γνωστές παλιές ιστορίες.

ENTA: Στις οποίες ποτέ δε θέλησες να πάρεις θέση.

NOPA: Τουλάχιστον, φανερά.

ENTA: Αυτό σημαίνει παίρνω θέση. Την παίρνω φανερά. Στα κρυφά δεν μετράει.

NOPA: Παίρνω τώρα λοιπόν. Είμαι μαζί σου. Το δίκιο είναι με το μέρος σου. Όλο το δίκιο.

ENTA: Μένω άναυδη.

NOPA: Ικανοποιημένη;

ENTA: Σου πήρε κάμποσο καιρό. Αλλά ναι, βέβαια. Ικανοποιημένη.

NOPA: Άρα, λοιπόν, σε μια πρώτη φάση, σε μια πρώτη δίκη, ζητάτε τους τρεις πίνακες από τη μονή. Τους δύο τέλος πάντων. Σε μια δεύτερη γίνεται το ξεκαθάρισμα μεταξύ σας.

ENTA: Πόσο τα σιχαίνομαι όλα αυτά.

NOPA: Μπορεί, δηλαδή, να βρεθείς στο τέλος με έναν ή με δύο ή με τρεις πίνακες. Ή και με κανέναν.

ENTA: Ενδεχομένως.

NOPA: Βάλε μου λίγο κρασί.

(Η ENTA τής γεμίζει το ποτήρι, στραγγίζει τις τελευταίες σταγόνες του μπουκαλιού.)

ENTA: Όλες οι επιτυχίες δικές σου.

NOPA: Το θεωρείς καθόλου άδικο; Ότι ο λατρεμένος μας μικρός θέλησε να με αποκλείσει από οποιοδήποτε όφελος απ' την περιουσία αυτή;

ENTA: Το έχω σκεφτεί.

NOPA: Α, ναι;

ENTA: Όταν έγραφε το γράμμα εκείνο δεν το θεωρούσε σίγουρα και πολύ πιθανό ότι θα πέθαινε πρώτος, στο κάτω κάτω ήταν ο μικρότερος. Περισσότερο, πιστεύω, ήθελε να εκφράσει τη στεναχώρια του. Την αγανάκτησή του. Μη ξεχνάς, ήταν ακόμα πολύ φρέσκα όλα.

NOPA: Αλλά, όταν τελικά αυτή η απίθανη πιθανότητα έγινε πραγματική, όταν πέθανε κι εμείς βρεθήκαμε κληρονόμοι του, κάθε λέξη στο γράμμα εκείνο απόχτησε καθοριστική σημασία.

ENTA: Μαντεύω πού θέλεις να καταλήξεις.

NOPA: Για να δούμε πόσο καλή είσαι στις μαντεψιές .

ENTA: Προτείνεις να παραβλέψουμε τις δυο σειρούλες στο γράμμα. Αυτές όπου δήλωνε σε ποιανού τα χέρια δεν ήθελε να πέσουν οι πίνακες.

NOPA: Τι θα έλεγες εσύ; Πώς θα σου φαινόταν; Μια τέτοια πρόταση.

ENTA: Κοίταξε. (Παύση.) Κοίταξε.

NOPA: Ναι;

ENTA: Άκουσε. (Παύση.) Μη νομίζεις πως δεν το έχω σκεφτεί από μόνη μου πως ίσως, στη συγκεκριμένη περίπτωση, να είσαι πράγματι αδικημένη. Μπορεί κι ο ίδιος αργότερα, δεν ξέρω, να άλλαζε τη γνώμη του. Μετά από μερικά χρόνια. Τα έχω σκεφτεί όλα αυτά.

NOPA: Αλλά;

ENTA: Αλλά, δεν παύει, όπως και να το κάνουμε, αυτή να είναι η μόνη εκφρασμένη επιθυμία του, η μόνη που μας άφησε.

NOPA: Και οφείλουμε να τη σεβαστούμε.

ENTA: Νομίζω, ναι.

NOPA: Δεν είσαι σίγουρη;

ENTA: Είμαι σίγουρη. Συγγνώμη.

(Δυνατός ήχος αέρα.)

NOPA: Η επιθυμία ενός νεκρού είναι ιερή.

ENTA: Στη δική μου αντίληψη, ναι. Τι αέρας!

NOPA: Λες νά μας στέλνει σήμα...

ENTA: Όταν ζεις μόνη είναι πιο εύκολο.

NOPA: Ποιο;

ENTA: Να δέχεσαι τέτοιες επισκέψεις.

NOPA: Θυμάσαι τότε...

ENTA: Ναι. Που είχαμε προσπαθήσει.

NOPA: Ναι. Πιστεύεις ότι είχε γίνει;

ENTA: Το χαρτόνι με τα γράμματα το έχω ακόμα σε μια ντουλάπα.

NOPA: Είχε έρθει, πιστεύεις;

ENTA: Το πιατάκι πάντως κινήθηκε.

NOPA: Έγραφε λέξεις, όχι απλώς κινήθηκε.

ENTA: Ποτέ δεν μπορείς να ξέρεις αν...

NOPA: Αν το κινεί κάποιος άλλος ε;

ENTA: Απ' τη στιγμή που έχουν όλοι τα δάχτυλα ακουμπισμένα στο πιατάκι.

NOPA: Ήταν κι αυτές οι ξαδέρφες εκείνο το βράδυ.

ENTA: Τι μας είχε απαντήσει, θυμάσαι;

NOPA: Τα τετριμμένα. Είναι πολύ όμορφα εδώ, γαλήνια, να με θυμάστε, σας αγαπώ.

ENTA: Πιστεύεις ότι μπορεί να 'χε έρθει;

NOPA: Όχι. Εσύ;

ENTA: Δεν ξέρω.

NOPA: Δεν το αποκλείεις, δηλαδή.

ENTA: Είμαι και λίγο εύπιστη εγώ.

NOPA: Α, μπας;

ENTA: Ε, ναι.

NOPA: Κόβω το κεφάλι μου πως αυτό δεν ήταν το πνεύμα του μικρού μας. Ή οποιδήποτε άλλο πνεύμα. Δεν πιστεύω σ' αυτά.

ENTA: Αν θυμάμαι καλά, δική σου ιδέα ήταν να κάνουμε τραπεζάκι.

NOPA: Μ' αρέσει η κατανυκτική ατμόσφαιρα, γι' αυτό. Όμως, δεν παραδέχομαι ότι δουλεύει στ' αλήθεια.

ENTA: Εγώ, πάντως, το πιστεύω ότι καμιά φορά οι νεκροί μάς επισκέπτονται. Και με δίχως τραπεζάκι.

(Ξανά ήχος αέρα που λυσομανά. Μια από τις γάτες βγάζει μικρό ουρλιαχτό. Οι αδερφές κοιτάζονται.)

ENTA: Χα!

NOPA: Σου αρέσει που ζεις μονάχη;

ENTA: Έχει και τα καλά του. Δίνεις σημασία σε πράγματα που διαφορετικά θα φεύγανε απαρατήρητα.

NOPA: Το καταλαβαίνω αυτό που λες.

ENTA: Το ξέρεις κι η ίδια. Ακούς τους ήχους καλύτερα, μυρίζεις τις μυρωδιές.

NOPA: Μαθαίνεις να μη φοβάσαι.

ENTA: Όσο γίνεται να το μάθεις. Ο άγιος Φόβος.

NOPA: Ερχόταν μια κοπέλα, θυμάμαι, και σε βοηθούσε στις δουλειές.

ENTA: Όχι και τόσο κοπέλα πια. Η Μιράντα. Έρχεται ακόμα, μια δυο φορές τη βδομάδα.

NOPA: Ήταν λίγο περίεργη, ε;

ENTA: Το ίδιο θα μπορούσε να λέει κάποιος και για μας.

NOPA: Όχι, εννοώ, ήταν λίγο καθυστερημένη;

ENTA: Λίγο αργόστροφη, ναι.

NOPA: Πώς τα πάτε;

ENTA: Νομίζω, με φοβάται λίγο.

NOPA: Σε φοβάται;

ENTA: Δεν ξέρω τι μπορεί να φαντάζεται για μένα.

NOPA: Ότι τι, δηλαδή;

ENTA: Δεν ξέρω. Μάγια. Δεν ξέρω.

NOPA: Σε κοιτάει περίεργα;

ENTA: Ναι. Τσακίζεται να φύγει προτού σκοτεινιάσει. Σταυροκοπιέται στα κρυφά. Τέτοια.

(Γελάνε.)

NOPA: Θα φανταζόσουν ποτέ πως κάποιος κάποτε θα σε φοβόταν;

ENTA: Όχι. Θεωρούσα το φόβο δικό μου προνόμιο μόνο. Δικό μας, για να ακριβολογήσω.

NOPA: Πλέκεις καθόλου;

ENTA: Εγώ; Όχι.

NOPA: Κεντάς, ξέρω γω;

ENTA: Όχι, γιατί με ρωτάς;

NOPA: Τίποτα, έτσι. Αν εγώ έμενα σε αυτό το μέρος, μόνη, νομίζω θα ήθελα να ασχοληθώ με χειροτεχνίες κι εργόχειρα.

ENTA: Τι θλίψη! Γυναίκα μόνη πλέκει.

NOPA: Μετά την κηδεία της μαμάς πήγα να μαζέψω τα πράγματά της. Α! Σου έφερα και κάτι να δεις.

ENTA: Όχι καμιά δαντέλα ελπίζω.

(Η NOPA βγάζει και τείνει προς το μέρος της μια φωτογραφία.)

NOPA: Κοίτα, είμαστε εμείς μικροί, κι οι τέσσερις.

ENTA: Δε βλέπω χωρίς τα γυαλιά μου.

NOPA: Ε, φερ' τα.

ENTA: Είναι απάνω.

(Η NOPA την κοιτάζει απορημένη.)

ENTA: Μπορεί και να μη θέλω να τη δω. Εσύ δεν είπες πως απαιτείς να μην αρχίσουμε τα νοσταλγικά; Τι μου δείχνεις παλιές φωτογραφίες τώρα;

NOPA: Νόμιζα, θα την ήθελες. Εγώ δεκάρα δε δίνω γι' αυτά τα πράγματα.

ENTA: Ούτε κι εγώ, σχίς' τη.

(Η NOPA σχίζει τη φωτογραφία.)

NOPA: Τα έδωσα όλα τα πράγματα. Τα χάρισα. Δεν κράτησα τίποτα.

ENTA: Την έσκισες;

NOPA: Ναι.

ENTA: Καλά, δεν πειράζει.

NOPA: Έτσι δεν είπες;

ENTA: Άφησε και τα κομμάτια. Μπορεί να τη φυλάξω σχισμένη.

NOPA: Ούτε ένα ποτήρι, ούτε ένα μαντιλάκι.

ENTA: Δεν υπήρχανε αξίας πράγματα, έτσι κι αλλιώς πια. Την είχανε κατακλέψει.

NOPA: Κι όμως, ξέρεις. Βρήκα κάτι αξιόλογο.

ENTA: Το δαχτυλίδι των αραβώνων της;

NOPA: Νομίζω κάτι πολύ πιο πολύτιμο.

ENTA: Θα με σκάσεις;

NOPA: Ένα νομικό έγγραφο.

ENTA: Διαθήκη; Μα δεν είχε τίποτα δικό της. Τι έγγραφο;

NOPA: Διαθήκη. Μα όχι δική της. Του μικρού μας.

ENTA: Τι; Μα δεν είχε φτιάξει διαθήκη.

NOPA: Επίσημη συμβολαιογραφική διαθήκη. Όχι ένα απλό γραμματάκι, σαν αυτό που κρατάς εσύ. Και φυσικά πολύ μεταγενέστερη από το γραμματάκι.

ENTA: Και τι έλεγε η διαθήκη αυτή;

NOPA: Όπως πιθανόν ξέρεις, κάθε μεταγενέστερη δήλωση τελευταίας βούλησης ανατρέπει τις προηγούμενες.

ENTA: Τι γράφει η διαθήκη;

NOPA: Επειδή ξέρω πόσο σε καίει το ζήτημα των τριών πινάκων, σου λέω ότι δεν αναφέρει τίποτα σχετικά με αυτούς.

ENTA: Τι;

NOPA: Να το πω πιο σωστά: τίποτα ειδικά γι' αυτούς.

ENTA: Δεν καταλαβαίνω τίποτα.

NOPA: Αντιθέτως, γίνεται εκτενέστατος λόγος για πέντε άλλους πίνακες.

ENTA: Τι πίνακες;

NOPA: Του γνωστού καλού καταξιωμένου μας ζωγράφου. Πέντε πανάκριβα έργα. Άλλα έργα, καινούρια.

ENTA: Τι λες;

NOPA: Μοιάζει απίστευτο, το ξέρω.

ENTA: Είχε ο μικρός μας δηλαδή κι άλλους πέντε πίνακες;

NOPA: Ήρθαν στην κατοχή του αργότερα, όταν πέθανε ο ζωγράφος. Τότε έκανε τη διαθήκη ο μικρός μας. Κοντά δυο χρόνια πριν και τον δικό του θάνατο.

ENTA: Σα να ένιωθε ότι δεν είχε πια πολλή ζωή μπροστά του, μιας κι είχε χάσει εκείνον για πάντα πια. Και τι γράφει στη διαθήκη; Σε ποιον τους αφήνει;

NOPA: Ελπίζω να είσαι ψύχραιμη.

ENTA: Μίλα!

NOPA: Τους αφήνει όλους, και τους πέντε... Τους αφήνει σε σένα.

(Φυσάει ξανά αέρα, πιο δυνατά ακόμα. Ακούγεται κάτι που πέφτει έξω και σπάει.)

NOPA: Τι ήταν αυτό;

ENTA: Θα έριξε ο αέρας γλάστρες. Σε μένα; Σε μένα;

NOPA: Μόνο σ' εσένα, αποκλειστικά.

ENTA: Καταλαβαίνεις τι μου λες;

NOPA: Πως είσαι μια πάρα πολύ πλούσια γυναίκα.

ENTA: Καταλαβαίνεις τι μου λες;

NOPA: Σύμφωνα μάλιστα με κάποιες εκτιμήσεις, τα συγκεκριμένα έργα πρέπει να είναι πολύ μεγαλύτερης αξίας από τα άλλα.

ENTA: Και πώς; Γιατί μόνο σε μένα;

NOPA: Ναι, αυτή τη φορά αποφάσισε ν' αφήσει έξω και τον μεγάλο μας. Δεν το αιτιολογούσε πολύ αναλυτικά, έγραφε μόνο πως εσύ ήσουν το πρόσωπο που αγάπησε περισσότερο απ' την οικογένεια.

ENTA: Ο μικρός μου, ο μικρός μου.

NOPA: Είχε οπωσδήποτε να κάνει με τη στάση σου απέναντι..., καταλαβαίνεις, στο δεσμό.

ENTA: Ο μικρός μου, ο καλός μου.

NOPA: Η διαθήκη είχε παραδοθεί στον Νέιλο, σφραγισμένη, με την εντολή να τη διαβιβάσει στην οικογένεια. Ο Νέιλος, προφανώς, αποφάσισε να τη στείλει στη μητέρα.

ENTA: Είχε ακουστά για τη δική μας φαγωμάρα.

NOPA: Κατά την ταπεινή μου γνώμη η εξέλιξη αυτή θα σε βοηθήσει πολύ να κερδίσεις τελικά σε μια δίκη και τους άλλους τρεις πίνακες. Τόσο από τη μονή όσο και από τον μεγάλο μας.

ENTA: Ίσως, ναι, ποιος ξέρει.

NOPA: Μπορεί να βρεθείς άρα με πέντε, έξι, επτά ή και οχτώ πίνακες. Πέντε το λιγότερο.

ENTA: Πώς άντεξες, πώς άντεξες, να έχεις αυτό το νέο και να μη μου το λες! Τόσες ώρες. Τόσες μέρες.

NOPA: Τέτοιες στιγμές απαιτείται ψυχραιμία.

ENTA: Είμαι τόσο, τόσο χαρούμενη!

(Η NOPA την κοιτάζει παγερά.)

ENTA: Με συγχωρείς. Με συγχωρείς. Εγώ πανηγυρίζω ενώ εσύ...

NOPA: Δεν είμαι στενοχωρημένη.

ENTA: Εγώ στη θέση σου θα ήμουν. Τρομερά μάλιστα. Θέλω να πω, είναι ανθρώπινο. Είναι απολύτως φυσικό.

NOPA: Δεν είμαι στενοχωρημένη.

ENTA: Όπως νομίζεις. Και πού βρίσκονται τώρα οι πίνακες αυτοί;

NOPA: Σε ασφαλές μέρος, μην ανησυχείς. Σε περιμένουν.

ENTA: Τι θέμα έχουν; Ξέρουμε τι θέμα έχουν;

NOPA: Καλαμάρια.

ENTA: Δηλαδή;

NOPA: Θαλάσσια.

ENTA: Όλοι; Καλαμάρια και οι πέντε;

NOPA: Με παραλλαγές.

ENTA: Τους έχεις δει;

NOPA: Σε φωτογραφίες, ναι.

ENTA: Είναι ωραίοι;

NOPA: Αριστούργημα.

ENTA: Δεν ξέρω αν ειρωνεύεσαι τώρα.

NOPA: Αυτό λένε οι ειδήμονες, αυτό λέω κι εγώ.

ENTA: Θα το προτιμούσα αν είχε διαφορετικό θέμα ο καθένας.
Εγώ προσωπικά.

NOPA: Νομίζω πως η αξία τους ανεβαίνει ακριβώς λόγω της
παραλλαγής στο ίδιο θέμα.

ENTA: Αν είναι έτσι...

NOPA: Καλαμάρια και πάλι καλαμάρια.

ENTA: Ανυπομονώ να τους αγκαλιάσω. Και όσο το γρηγορό-
τερο. Οι καθυστερήσεις δεν βγαίνουν σε καλό.

NOPA: Έχει περάσει ήδη αρκετός καιρός που η διαθήκη αυτή
έμεινε ανεκτέλεστη.

ENTA: Πες μου ποιες θα 'ναι οι επόμενες κινήσεις.

NOPA: Προφανώς να μιλήσεις με κάποιο καλό δικηγόρο.

ENTA: Ο μικρός μου, ο μικρός μου, ο μικρός μου.

NOPA: Τον αγάπησες περισσότερο τώρα.

ENTA: Δεν είν' αλήθεια. Δεν ειν' αλήθεια. Ούτε μια τρίχα περισσότερο επειδή...

NOPA: Είναι ανθρώπινο, απολύτως φυσικό.

ENTA: Ε λοιπόν όχι, το παίρνω πίσω. Δεν είμαι καλή στις μαντεψιές.

NOPA: Μοιάζει απίστευτο, ψέματα;

ENTA: Πες μου πως δεν υπνοβατώ. Πες μου πως δεν θα ξυπνήσω.

NOPA: Είμαστε και οι δυο εντελώς ξύπνιες.

ENTA: Και τόσα χρόνια, τόσα χρόνια... Πολύτιμα χρόνια, που θα μπορούσα να είχα ζήσει με άνεση... Το χαρτί αυτό κοιμόταν σ' ένα συρτάρι.

NOPA: Έχεις δίκιο.

ENTA: Επειδή η αγαπημένη μας μανούλα, Θεός σχωρέσ' τη, με αντιπαθούσε και δεν ήθελε την ευτυχία μου.

NOPA: Είναι λίγο περίπλοκο.

ENTA: Καθόλου. Έπρεπε πρώτα η παλιόγρια να πεθάνει για να -

NOPA: Σου απαγορεύω.

ENTA: Έχω άδικο;

NOPA: Σου απαγορεύω να μιλάς έτσι για τη μαμά, ούτε σαράντα μέρες πεθαμένη.

ENTA: Μα δε βλέπεις ότι η γυναίκα αυτή με μισούσε; Τι οικογένεια Χριστέ μου!

NOPA: Μπορεί να ήταν πιο περίπλοκο απ' όσο φαντάζεσαι.

ENTA: Το μόνο περίπλοκο ήταν το μίσος της για μένα.

NOPA: Η μητέρα έπραξε σωστά.

ENTA: Συγχαρητήρια! Τόσο πολύ φοβάσαι τους πεθαμένους;

NOPA: Μαζί με τη διαθήκη βρήκα και μια επιστολή του μικρού μας. Στο συρτάρι της μητέρας. Προς τη μητέρα.

ENTA: Και λοιπόν;

NOPA: Γραμμένη μερικούς μήνες μετά. Την εποχή που η αρρώστια ήταν προχωρημένη. Λίγο πριν το τέλος.

ENTA: Τι έλεγε;

NOPA: Θέλεις να σου πω;

ENTA: Για όνομα του Θεού!

NOPA: Έλεγε πως είχε μάλλον μετανιώσει και σκεφτόταν στα σοβαρά να ακυρώσει τη διαθήκη που είχε κάνει. Η μητέρα βέβαια τότε δεν είχε ιδέα για καμιά διαθήκη. Ο Νείλος της την έστειλε μετά το θάνατο του μικρού μας. Απλώς πληροφορούνταν ότι είχε συνταχθεί και υπήρχε κάπου μια διαθήκη. Η οποία όμως τώρα βρισκόταν υπό αμφισβήτηση. Ξέρεις ποια ήταν η τελευταία του επιθυμία; Η πιο τελευταία; Θέλεις ν' ακούσεις;

ENTA: Ναι.

NOPA: Να κληροδοτήσει όλη του την περιουσία στη μονή. Όλη του την περιουσία. Δηλαδή όλους τους πίνακες.

ENTA: Παίζεις μαζί μου ε; Αυτό κάνεις.

NOPA: «Όχι για το λόγο ότι τα αισθήματα προς την αδερφή μου άλλαξαν στο παραμικρό», έλεγε, «αλλά γιατί πιστεύω πως η απόφαση αυτή είναι πιο κοντά στην αληθινή μου φύση».

ENTA: Τι πα να πει αυτό;

NOPA: Δεν ξέρω. Ό,τι καταλαβαίνεις.

ENTA: «Στην αληθινή μου φύση»!

NOPA: Ακριβώς οι λέξεις του.

ENTA: Το να εξασφαλίσει, δηλαδή, κανείς την αδερφή του είναι μια σκέψη μικροαστική δηλαδή. Όχι αρκετά υψηλή. Όχι αρκούντως... δε βρίσκω τη λέξη.

NOPA: Ιδεαλιστική.

ENTA: Κι εσύ τόση ώρα παίζεις μαζί μου. Παίζεις με τις αντοχές μου.

NOPA: Σου εξηγώ για ποιον λόγο η μητέρα δίστασε ενδεχομένως να σου παραδώσει τη διαθήκη, όταν την έλαβε. Είχε ήδη στα χέρια της, από καιρό πριν, ένα άλλο χαρτί που την ακύρωνε.

ENTA: Απ'όσο γνωρίζουμε, πάντως, δεν προχώρησε σε καμιά επίσημη αλλαγή. Δεν υπάρχει νεότερη διαθήκη, έτσι;

NOPA: Δεν βρήκα τίποτα τέτοιο. Άλλωστε, λογαριάζοντας τις ημερομηνίες, θα πρέπει η επιστολή αυτή να γράφηκε όταν χειροτέρεψε και μπήκε στην κλινική. Δε νομίζω πως πρόλαβε.

ENTA: Ευτυχώς!

NOPA: Ευτυχώς, ναι.

ENTA: Ευτυχώς δε θα πει τίποτα.

NOPA: Παραμένει μόνο σαν μια έκφραση τελευταίας επιθυμίας. Κι η επιθυμία ενός νεκρού είναι πάντα ιερή.

(Παύση.)

NOPA: Αλλιώς θα μπορούσε κανείς ακόμα και να σχίσει την επιστολή, να κρατήσει μόνο τη διαθήκη. Αλλά πώς να παραβιάσει κανείς την ιερή επιθυμία ενός νεκρού αδερφού;

(Μεγάλη παύση.)

ENTA: Βλέπεις πάντως πόσο ευμετάβλητο είναι το θέλω των ανθρώπων. Των ζωντανών. Τη μια επιθυμούν το ένα, την άλλη το άλλο. Η γνώμη μας αλλάζει τόσο εύκολα, ε; Ποτέ καμιά απόφαση δεν μας ικανοποιεί αρκετά.

NOPA: Αχά.

ENTA: Τι είμαστε; Έρμαια των παρορμήσεών μας.

NOPA: Ωραία διατύπωση.

ENTA: Κουρελάκια στον αέρα.

NOPA: Πάντα θαύμαζα πώς διατυπώνεις τη σκέψη σου.

ENTA: Εάν ο αδερφός μας είχε εξαρχής μια σταθερή, ακλόνητη θέση, ποιος θα τολμούσε να διανοηθεί να την παρακούσει; Κανείς. Αλλά βλέπουμε πώς παράδερνε ο καημένος από τη μια απόφαση στην άλλη. Σα να μην ήξερε κι ο ίδιος τι πραγματικά επιθυμούσε.

NOPA: Άλλωστε πώς να μιλήσουμε για «επιθυμία νεκρού»; Ήταν η επιθυμία του ενόσω ζούσε. Ενώς ζωντανού δηλαδή. Επιθυμία νεκρού δεν υπάρχει.

ENTA: Α γεια σου! Κανείς μας δεν μπορεί να γνωρίζει τι θα επιθυμούσε ο αγαπημένος μας νεκρός τώρα, αυτή τη στιγμή. Ναι, είν' αλήθεια.

NOPA: Κι ούτε υπάρχει και τρόπος να μας το πει.

ENTA: Σου ομολογώ ότι κι εγώ ποτέ δεν πίστεψα στον πνευματισμό.

NOPA: Είναι, άλλωστε, δυνατόν να ξέρουμε πώς μπορεί πιθανόν να μεταλλάσσεται η κοσμοθεώρηση ενός πνεύματος όταν εγκαταλείπει το θνητό κορμί;

ENTA: Μα κι εσύ, εκφράζεις τόσο ωραία. Κάθε σου λέξη καίρια.

NOPA: Ευχαριστώ.

ENTA: Κι έπειτα, ανάμεσα σε μια συμβολαιογραφική πράξη και μια επιστολή, ένα γραμματάκι, υπάρχει σαφέστατη διαφορά.

NOPA: Ασφαλώς.

ENTA: Ένα γράμμα μπορεί να έχει γραφτεί και επιπόλαια. Μια απογοήτευση, ένας ενθουσιασμός... Το παραλήρημα της αρρώστιας...

NOPA: Η συμβολαιογραφική πράξη μαρτυρεί πάντα κατασταλαγμένη απόφαση.

ENTA: Και γιατί δεν έστειλε την επιστολή στον ίδιο το Νείλο, ο οποίος κατείχε τότε ακόμα τη διαθήκη, και την έστειλε στη μητέρα που δεν είχε η δόλια ιδέα για διαθήκες;

NOPA: Δεν ήταν ακόμα καθόλου σίγουρος για τίποτα. Γι' αυτό.

ENTA: Γι' αυτό.

(Παύση.)

ENTA: Νομίζω πως συμφωνούμε.

NOPA: Το ίδιο νομίζω κι εγώ.

(Παύση.)

ENTA: Νομίζω πως πρέπει να καταστρέψεις την επιστολή.

NOPA: Να βαδίσουμε με βάση τη διαθήκη. Ε;

ENTA: Ναι. Ναι.

NOPA: Έτσι πιστεύω κι εγώ.

(Σηκώνονται και φιλιούνται άλλη μια φορά.)

ENTA: Μοιάζουμε εμείς οι δυο.

NOPA: Αυτό δε λένε κι όσοι μας γνωρίζουν;

ENTA: Παλιότερα μ' ενοχλούσε.

NOPA: Κι εμένα.

ENTA: Θύμωνα όταν το άκουγα. Το έβρισκα υποτιμητικό. Μη με παρεξηγήσεις, το έβρισκα υποτιμητικό και για τις δυο μας.

NOPA: Ναι, ναι, καταλαβαίνω.

ENTA: Σα να μου έκλεβες κάτι.

NOPA: Λες και δεν μπορούσαμε να υπάρξουμε ξέχωρα.

ENTA: Ωραία το είπες.

NOPA: Ήταν, φαντάζομαι, και ο λόγος που θελήσαμε να απομακρυνθούμε.

ENTA: Υπήρχανε κι άλλοι λόγοι, άμα το σκεφτείς.

NOPA: Α, ναι. Ποτέ δεν υπήρξαμε πρότυπο οικογένειας.

ENTA: Κάθε άλλο!

(*Βάζουν τα γέλια ταυτόχρονα. Γελάνε αρκετή ώρα.*)

ENTA: Με πλήγωσε πάντως αυτό που είπες.

NOPA: Εγώ; Τι;

ENTA: Ότι είναι αργά.

NOPA: Ε;

ENTA: Για να αγαπηθούμε. Πια.

NOPA: Α.

ENTA: Με πλήγωσε.

NOPA: Θα μπορούσα να το πω αλλιώς.

ENTA: Πες το αλλιώς.

NOPA: Είναι ακόμα νωρίς.

ENTA: Αυτό καλύτερο.

NOPA: Είναι ίσως ακόμα νωρίς για ν' αγαπηθούμε.

ENTA: Πιο αισιόδοξο. Για να τη δω λοιπόν.

(*Η NOPA κοιτάζει ερωτηματικά.*)

ENTA: Την έχεις μαζί σου, δεν την έχεις;

(*Σιωπή.*)

ENTA: Τη διαθήκη. Την έφερες μαζί σου, δεν την έφερες;

(*Η NOPA κοιτάζει αινιγματικά.*)

ENTA: Δεν την έφερες;

NOPA: Όχι.

ENTA: Σωστά. Καταλαβαίνω. Ταξίδι μακρινό. Πλοία. Τσάντες, κλέφτες. Καλά έκανες. Ου, το φαντάζεσαι τώρα; Να χανόταν το χαρτί; Ούτε να το σκέφτομαι. Ποιος ο λόγος να το πηγαينوφέρνουμε το χαρτί; Λοιπόν, ξέρεις τι θα γίνει; Θα ταξιιδέφουμε μαζί. Αρκετός καιρός χάθηκε. Θα έρθω μαζί σου και θα τα τακτοποιήσουμε όλα. Να πέσει μόνο λίγο ο αέρας.

(Σιωπή.)

ENTA: Άλλο πρόβλημα δεν υπάρχει...;

(Η NOPA κοιτάζει ανέκφραστη.)

ENTA: Τι;

(Σιωπή.)

ENTA: Καταλαβαίνω ότι κάτι δεν καταλαβαίνω. Μίλα μου σε παρακαλώ. Μη με κάνεις να ανησυχώ. Υπάρχει κάποιο εμπόδιο;

(Η NOPA κοιτάζει ίσια μπροστά ανέκφραστη.)

ENTA: Υπάρχει κάποιο θέμα; Είναι κουφή. Όμως όχι, δεν είσαι κουφή. Ούτε υπνοβάτισσα. Με ακούς και με καταλαβαίνεις. Και δε μιλάς γιατί θέλεις να με κάνεις να καταλάβω κάτι. Δε θες να μου το πεις, με λέξεις, πρέπει εγώ, μόνη μου, να εξηγήσω τη σιωπή σου. Ας προσπαθήσω λοιπόν. Ας δοκιμάσω.

(Σιωπή.)

ENTA: Για όνομα του Θεού, βοήθησέ με τουλάχιστον.

NOPA: Είμαστε τόσο ίδιες. Αρκεί να βάλεις τον εαυτό σου στη θέση μου.

(Παύση. Μετά, ξαφνική συνειδητοποίηση.)

ENTA: Δεν το πιστεύω αυτό που πας να κάνεις.

NOPA: Είδες τι εύκολο;

ENTA: Συγγνώμη, πες μου πως δεν κατάλαβα σωστά.

NOPA: Κατάλαβες πολύ καλά.

ENTA: Νομίζεις πως έχω καταλάβει κάτι άλλο.

NOPA: Όχι, έχεις καταλάβει αυτό, ακριβώς ό,τι έχω στο μυαλό μου κι εγώ.

ENTA: Μα ποιο; Πες το! Οι λέξεις πρέπει να αρθρώνονται.

NOPA: Ορισμένες φορές δεν χρειάζεται, ξέρεις.

ENTA: Πάντα πρέπει. Πάντα πρέπει. Το βαρέθηκα το παιχνίδι της μαντεψιάς.

NOPA: Το βαρέθηκες, ε;

ENTA: Όσο δε φαντάζεσαι.

NOPA: Θα παίζουμε ένα άλλο παιχνίδι τότε, το «Εγώ είμ' εσύ».

ENTA: Εγώ δεν είμαι εσύ, όχι, όχι.

NOPA: Στα φέματα, παιχνίδι είναι. Πρόσεξε. Ας πούμε πως έχεις εσύ τη διαθήκη, την έχεις στα χέρια σου, δική σου, κι είμαι εγώ αυτή που τα παίρνει όλα. Αλλά χρειάζομαι το χαρτί. Έρχομαι λοιπόν και σου το ζητάω. Άσε με να τη δω, σου λέω. Την έφερες μαζί σου; Απάντα μου τώρα εσύ.

ENTA: Όχι, δεν την έχω. Φοβήθηκα μην τη χάσω.

NOPA: Α, δεν πειράζει, καλά έχανες. Φαντάσου να την έχανες στο πλοίο. Θα έρθω όμως μαζί σου, θα γυρίσουμε μαζί πίσω και θα τα ρυθμίσουμε όλα. Έτσι; Μόνο να πέσει λίγο αυτός ο κωλοαέρας. Έτσι; Είμαστε σύμφωνες;

ENTA: Ναι, είμαστε σύμφωνες.

NOPA: Υπάρχει κάποιο άλλο εμπόδιο;

ENTA: Όχι, κανένα.

NOPA: Είσαι πρόθυμη να μου δώσεις το χαρτί αμέσως μόλις γυρίσουμε;

ENTA: Και βέβαια.

NOPA: Όχι, όχι, προσπάθησε να το ζήσεις λίγο. Απαντάς μηχανικά. Ποτέ δε θα μου έλεγες «και βέβαια»!

ENTA: Μπα; Τι θα σου έλεγα;

NOPA: Θα έμενες σιωπηλή. Θα μ' έκανες ν' ανησυχήσω. Ότι τάχα δηλαδή μπορεί και να μη μου έδινες τόσο εύκολα τη γαμημένη τη διαθήκη. Κατάλαβες;

ENTA: Γιατί να μη σου την έδινα τόσο εύκολα;

NOPA: Άκου ερώτηση. Άκου ερώτηση! Μα επειδή, ανόητη, θα είχες κάποια απαίτηση από μένα.

ENTA: Εννοείς ότι θα σε εκβίαζα;

NOPA: Αναμφίβολα.

ENTA: Και τι θα απαιτούσα;

NOPA: Όχι λιγότερα από τα μισά. Φίφτυ φίφτυ.

(Δυνατό φύσημα αέρα. Οι γάτες κοιτάζονται μεταξύ τους.)

ENTA: Θα είχα, πιστεύεις, μια τέτοια εξωφρενική αξίωση;

NOPA: Μα ναι.

ENTA: Αποκλείεται.

NOPA: Αφού είμαστε ίδιες, ολόιδιες.

ENTA: Αντιλαμβάνεσαι τι μου ζητάς;

NOPA: Εσύ μου το ζητάς. Μη μπερδεύεσαι. Εγώ είμ' εσύ.

ENTA: Α, μάλιστα. Και τότε εσύ; Τι θα μου απαντήσεις εσύ;

NOPA: Θα πω ότι στην αρχή η απαίτησή σου μου φάνηκε παράλογη. Αλλά με μια δεύτερη σκέψη βρίσκω πως είναι βάσιμη. Γιατί είναι ολότελα άδικο να αποκλειστείς από την περιουσία του μικρού μας, ειδικά εσύ, θα σου πω, η αδερφή που σχεδόν τον μεγάλωσε. Εσύ που τον λάτρεψες, και που το μόνο σου έγκλημα ήταν ότι δεν μπόρεσες να χωνέψεις το δεσμό του με έναν αχρείο έκφυλο.

ENTA: Αδιανόητο.

NOPA: Κι έπειτα, θα σκεφτώ από μέσα μου, τι άλλο μου μένει να κάνω; Επιλογές δεν υπάρχουν. Εάν δεν μου δώσεις το χαρτί, με όποιο αντάλλαγμα, θα τρέχω στα δικαστήρια με τον μεγάλο μας και ζήτημα αν στο τέλος καταφέρω να κερδίσω κάτι.

ENTA: Είναι πραγματικά αδιανόητο.

NOPA: Επίσης, θα σκεφτώ από μέσα μου και τούτο: ακόμη και τα μισά είναι και πάλι πάρα πολλά. Μπορώ να φύγω από εδώ, να αγοράσω άλλο σπίτι. Ή, αν δεν θέλω να εγκαταλείψω το υπέροχο αυτό καπετανόσπιτο, αγοράζω το μπροστινό κτήμα, το παίρνω όσο-όσο, πριν προλάβει να υψωθεί μπρος στη μύτη μου το νέο εξάμβλωμα. Και πάλι, μου περισσεύουν τόσα για να ζήσω ξενοιαστα όλη μου την υπόλοιπη ζωή. Αγναντεύοντας τη θάλασσα.

ENTA: Ασύλληπτο.

NOPA: Η απάντησή μου λοιπόν είναι ναι. Δέχομαι. Φίφτι φίφτι.

(Η NOPA απλώνει το χέρι της για να σφραγιστεί η συμφωνία.)

ENTA: Παιχνίδι «Εγώ είμ' εσύ» τέλος. Εγώ είμαι εγώ κι εσύ είσαι εσύ. Και δεν είμαστε καθόλου ολόιδιες.

NOPA: Α, μπα;

ENTA: Και ακόμα, θέλω να φύγεις από το υπέροχο καπετανόσπιτο τώρα.

NOPA: Τι; Είσαι με τα καλά σου;

ENTA: Δεν μπορώ να σε βλέπω, μου κάνει κακό.

NOPA: Με τέτοιο χαλασμό; Με διώχνεις;

ENTA: Υπάρχει πανσιόν εδώ κοντά. Στα τετρακόσια μέτρα.

NOPA: Θα αστειεύεσαι.

ENTA: Θα σου δώσω κι ένα χοντρό πανωφόρι, δεν είσαι από ζάχαρη.

NOPA: Τα πετάς δηλαδή όλα;

ENTA: Τίποτα εγώ, τίποτα εσύ. Φίφτι φίφτι στο τίποτα.

NOPA: Εδώ κάνεις λάθος. Εσύ τίποτα, ναι. Εγώ τίποτα, όχι. Εγώ κρατώ στα χέρια μου δύο πολύτιμα χαρτιά. Τη διαθήκη και την επιστολή. Νομίζεις δε θα ενδιέφεραν κανέναν άλλο; Θα πάω πρώτα πρώτα στον μεγάλο μας. Θα του δείξω την επιστολή με την τελευταία επιθυμία του μικρού μας: Όλα για όλα να περάσουν στη μονή. Θα του δείξω και τη διαθήκη. Όλα για όλα να περάσουν στα χέρια σου. Τι θα κάνει; Δε θα τα χρυσοπληρώσει λες τα κολόχαρτα για να εξαφανιστούν; Όχι; Δεν τα θέλει αυτός, πηγαίνω στους καλόγερους. Ούτε κι αυτοί πιστεύεις θα θέλουν το χαρτί που θα τους λύνει τα χέρια μια και καλή;

ENTA: Φύγε σε παρακαλώ.

NOPA: Κρίμα. Η απόφασή μου να μοιραστώ τα πάντα μαζί σου ήταν, φαίνεται, λάθος. Ένα λάθος ακόμη.

ENTA: Έξω από το σπίτι αυτό!

NOPA: Δεν το κουνάω με τέτοιο παλιόκαιρο. Μόνο αν με πετάξεις έξω. Έλα λοιπόν!

(Η ENTA πλησιάζει, την αρπάζει από το χέρι κι αρχίζει να την τραβολογά. Η NOPA αντιστέκεται, στο τέλος βάζει το πόδι της και την απωθεί, προσπαθώντας να ελευθερωθεί. Όλο αυτό καταλήγει σε μια συμπλοκή. Οι γάτες στο παράθυρο ορθώνουν τις ράχες τους. Σε κάποια στιγμή της πάλης η NOPA βρίσκεται πεσμένη χάρμω, ενώ η ENTA αρπάζει το άδαιο μπουκάλι και κινείται καταπάνω της απειλητικά, έτοιμη να της καταφέρει χτύπημα. Η NOPA την κοιτά παγωμένη και, τελευταία στιγμή, σαν σε προσπάθεια να αμυνθεί, εξακοντίζει τις παρακάτω λέξεις.)

NOPA: Κάτι βρομάει στο πατάρι, μαμά.

(Η ENTA κοκαλώνει.)

NOPA: Κάτι βρομάει μαμά, κάτι στο πατάρι βρομάει.

ENTA: Πού το θυμήθηκες αυτό;

NOPA: Βρομάει μαμά, βρομάει.

ENTA: Εσύ δεν είπες όχι κουβέντες για τα παλιά;

NOPA: Βρομάει, βρομάει.

ENTA: Δεν είπες όχι τέτοιες κουβέντες;

NOPA: Κάτι βρομάει στο πατάρι, μαμά.

(Η ENTA αφήνει το μπουκάλι στο τραπέζι, σωριάζεται σε μια καρέκλα. Παύση.)

NOPA: Ήσουνα πάντα πολύ φοβιτσιάρα. Είσαι ακόμα.

ENTA: Εσύ είσαι η φοβιτσιάρα, αλλιώς δε θα το ξεστομίζες ποτέ αυτό.

NOPA: Ναι, με τρώμαζες λίγο. Τι να έκανα; Ήρθε τόσο γλυκά στο στόμα μου.

(Μεγάλη παύση.)

ENTA: (Κλαίει.) Έλπιζα, είχες ξεχάσει.

NOPA: Κάτι βρομάει στο πατάρι, μαμά.

ENTA: Δεν είπαμε όχι παλιές ιστορίες;

NOPA: Δεν είναι ιστορίες.

ENTA: Τι είναι;

NOPA: Είναι μόνο λέξεις.

ENTA: Λέξεις;

NOPA: Λέξεις.

ENTA: Θεέ μου τι λέξεις!

NOPA: Τι είναι οι λέξεις; Γράμματα στη σειρά. Αν αλλάξεις τη σειρά...

ENTA: Αν αλλάξεις τη σειρά, τι;

NOPA: Άλλες λέξεις.

ENTA: Έχεις ένα τρόπο να...

NOPA: Πολύ απλό: άλλες λέξεις.

ENTA: Άλλες λέξεις.

NOPA: Βλέπεις, λοιπόν;

(Παύση.)

ENTA: Ας ξεφοβηθούμε κάποτε επιτέλους. Ε;

NOPA: Μαζί πιο εύκολο.

ENTA: Ναι;

NOPA: Όλα όσα είπαμε απόψε δεν είναι τίποτα.

ENTA: Όχι. Μόνο λέξεις.

NOPA: Αέρας.

ENTA: Αέρας.

NOPA: Δεν έχουν μυρωδιά, χρώμα, γεύση. Δεν πιάνονται, δεν τρώγονται. Δεν βρομάνε.

ENTA: Τίποτα. Γράμματα στη σειρά.

NOPA: Ποτέ δυο ζώα δε θα αρπάζονταν για κάτι τόσο -

ENTA: Μηδαιμινό.

NOPA: Μηδαιμινό.

ENTA: Ωραία το είπες.

NOPA: Κι έτσι όπως φυσάει μάλιστα σήμερα...

ENTA: Δεν έχει μείνει πια καμιά απ' τις βρομολέξεις δω μέσα, απ' όσες είπαμε. Αυτό δεν ήθελες να πεις;

NOPA: Φυσικά. Πάντα διάβαζες τη σκέψη μου.

ENTA: Όπως κι εσύ.

NOPA: Εάν κάποτε, λέει, ζούσαμε μαζί -

ENTA: Μπορεί να μη χρειαζόταν να μιλάμε καν.

NOPA: Ούτε λέξη.

ENTA: (Γελάει.) Μήτε θ' ανοίγαμε το στόμα μας.

NOPA: Μόνο θα τρώγαμε και θα πίναμε.

ENTA: Θα υπονοβατούσαμε πότε πότε.

NOPA: Θα τσακωνόμασταν, όταν θα τσακωνόμασταν, χωρίς λόγια και φωνές. Το φαντάζεσαι; Δε θα τα χρειαζόμασταν αυτά.

ENTA: Αχ, Θε μου... Τι παραπάνω να ζητήσει κανείς;

NOPA: Συμφωνώ.

ENTA: Και τώρα;

NOPA: Ε, τι;

ENTA: Λέω, και τώρα;

NOPA: Μη νοιάζεσαι για τίποτα. Έχω ήδη κάνει μια πρώτη επαφή με δικηγόρο. Από τους καλύτερους αστικολόγους.

ENTA: Για να το λες εσύ.

NOPA: Μου έχεις εμπιστοσύνη;

ENTA: Σου παραδίνομαι.

NOPA: Δε θα το μετανιώσεις.

ENTA: Κρύωσαν τα χέρια μου.

NOPA: Έχεις κι άλλο απ' αυτό το ντόπιο;

ENTA: Τυράκι;

NOPA: Όχι, καλέ! Κρασάκι.

ENTA: Αστειεύτηκα.

NOPA: Φέρε να πιούμε. Να ζεσταθούμε. Και μετά, θα κάψουμε την επιστολή του μικρού μας παρέα. Αυτή την έχω φέρει. Για να δεις πως σ' εμπιστεύομαι κι εγώ.

ENTA: Δε χαίρεσαι που θα μείνει απ' έξω ο μεγάλος μας;

NOPA: Πάρα πολύ.

ENTA: Θα φέρω όμως και λίγο τυράκι.

NOPA: Κρύωσα κι εγώ τώρα λίγο.

ENTA: Τα πάντα εδώ είναι εκλεκτά. Ο τόπος βλέπεις.

NOPA: Ευλογημένος, ε;

ENTA: Όσοι αποφάσισαν να ρθούν εδώ, δε ξαναφύγανε ποτέ.

NOPA Δεν είναι λιγάκι φοβιστικό αυτό;

ENTA; Όχι, γιατί το λες;

NOPA: Δεν ξέρω.

ENTA: Πρέπει να ξεφοβηθούμε κάποτε, απ' όλα.

NOPA: Επιτέλους.

ENTA: Επιτέλους!

NOPA: Κάθε πότε έχει καράβι;

ENTA: Εξαρτάται από τον καιρό. Τον αέρα.

NOPA: Ναι, σωστά. Ε, δε θα φυσάει για πάντα.

ENTA: (Χαμογελώντας.) Ε, όχι.

(Οι γάτες κουρνιαίζουν η μια δίπλα στην άλλη. Χαμηλώνουν τα φώτα.)

